Akbaba

BU SAYIDA: AZİZ NESİN'in HİKÂYESİ: DANSEDEN AYI
ve: yeni Resimli Roman
Bitirim Hafiye ŞABAN HOPDEDİK!

— Sigara kaçakçıları takip ediliyor. —

arabanız Renault olacak!..

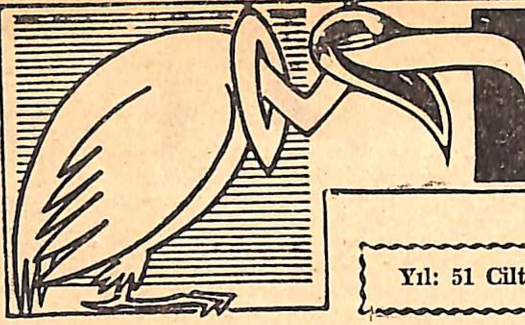
Renault - 12'nin yalnız kendine özgü, teknik nitelikleri var,
"Renault üstünlüğü"nü sağlayan...
Renault - 12 önden çekişli
Renault - 12 aerodinamik
Renault - 12 güçlü, ekonomik

Renault - 12 güvenli...
Siz, parasını "en iyi"ye yatıran, beğenilerinde titiz, bilgisine güvenen kişi...
Bir kez daha "en iyi"yi seçtiniz :
arabanız Renault - 12 olacak!..

RENAULT

"ismini vermekle övünüyor"

(Rektaş Reklâm: 509 — 67)

Akbaba

Yıl: 51 Cilt: 24 Sayı: 23 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 23 Mayıs 1973 * Fiyatı: 150 Krş.

İBRET!

BİRKAÇ yıl önce yurdumuzdaki tartışmalarda Amerika'nın adı neredeyse Türkiye'nin adından sık geçerdi. Âdetâ Amerika ile «bozmuş» durumdaydık. Bir kısmımız büyük müttefikimizin dünya cenneti olduğunu ve ona benzemekten daha engin mutluluk düşünülemiyeceğini anlatır durur, bir bölümümüz de en küçük aksaklığa varıncaya kadar bütün kötülükleri aynı ülkeden bilir, havagazı borusu patlasa işin gerisinde Amerikan etkisi araştırırdı.

Öyle ki, sokaktaki vatandaş:

— Bir bardak su verin ama içinde [illegible] olmasın! diyecek hale gelmişti.

Şimdi ise durum tersine dönmüş görünüyor. Sanki tartışmacılar arasında sessiz bir anlaşmaya varılmış gibi, Amerika'nın adı pek ağıza alınmamakta. Oradaki en önemli gelişmeleri bile basınımız derinlemesine yansıtmıyor.

Kamuoyumuzun kendi uzun vâdeli çıkarlarımız uğruna yeterince aydınlatılması açısından yanlış ve zararlı bir tutum bu. Parasının sarsılmasına ve başka ülkelere söz geçirme gücünün azalmasına rağmen, bugün hâlâ Amerika insanlığın kaderini etkileyen (iyi ya da kötü) kararlar ve sonuçlardan pek çoğunun alındığı yer. Pekin'den Londra'ya, Tokyo'dan Bonn'a, Moskova'dan Paris'e kadar bütün merkezlerde Amerikan iç olayları en titiz dikkatle izlenir.

Aynı dikkati göstermekten herhangi bir nedenle kaçınmamızın zararı yine kendimize dokunur. Haberleri tartışırken evde dırdır olmasın diye gazete okumayan bir kimsenin durumuna düşeriz.

Amerika'daki «iyi ya da kötü» gelişmelerden söz ettik. Denilebilir ki başka hiçbir ülkede kötüler oradakiler kadar kötü, iyiler de yine oradakiler kadar iyi değildir. Çağımızın en berbat haydutları da oradan çıkmıştır, en yaman haydut avcıları da.

(Zaten tepkilerin kendilerini yaratan güçlere eşit olması hem doğa, hem de toplum yasalarındandır.)

Son yıllarda Amerika'nın gitgide çetinleşen iç gerginlikleri 1973 ilkbaharında bir doruk noktasına varmış bulunuyor.

Daha altı aydan kısa bir süre önce ülkesinin tarihindeki en kesin seçim zaferini kazanmış olan bir Başkan bugün istifayı düşünebilecek kadar köşeye sıkışmış durumda.

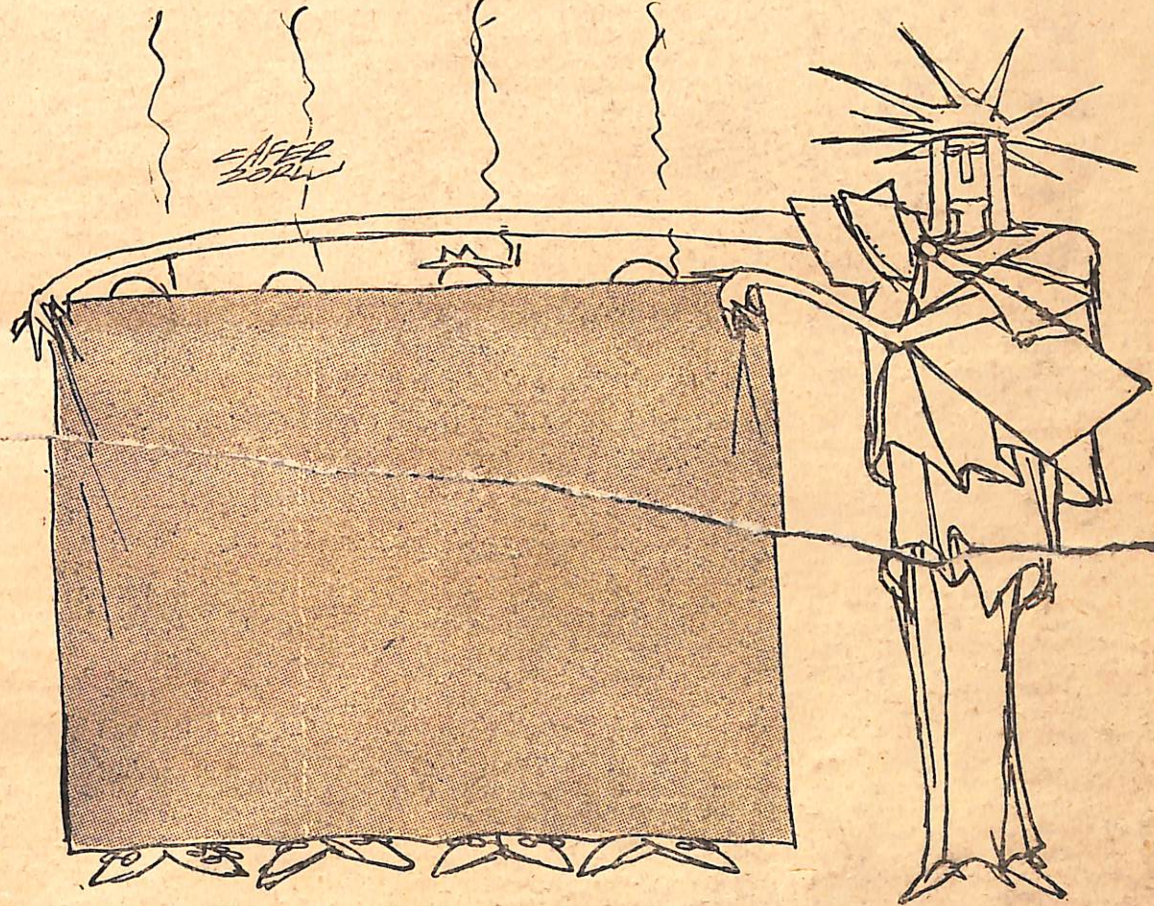
Dünyanın en zengin ekonomisinin, en güçlü silâhlı kuvvetlerinin, en yaygın istihbarat örgütlerinin başındaki Nixon'u sıkıştıran nedir?

Kendi ülkesinin basını tarafından yapılan açıklamalar!

Kaderin cilvesine bakın:

Amerika'nın en amansız hasımları diye bildiğimiz Rusya'nın ve Çin'in devlet kontrolündeki basınları «Nixon ile yakınlaşmamızı bozarız» kaygısı yüzünden Watergate skandalı gibi rezaletleri kendi halklarına tek satırla bildirmiyorlar da, Amerikan gazetecileri arasındaki yürekli kişiler her çeşit belâyı göze alarak bütün kirli çamaşırları dünya kamuoyunun önüne döküveriyorlar!

Amerika'da Watergate olayına karışan bazı senatörlerin esrar içtiği anlaşıldı. — Gazeteler —

ESRAR PERDESİ!

Onların çabalarıyla son aylarda her gün patlayan bomba haberler en geniş hayâl gücüne sahip dedektif romancılarının bile aklına gelmeyecek sürprizlere yol açmakta:

Eski Amerika Adalet Bakanının âdi suçlularla işbirliği yaparak rakip parti merkezine soyguncu soktuğu anlaşılıyor.

Yeni Adalet Bakanı suçun örtbas edilmesi çabasına karışmış olduğu iddiaları karşısında çekiliyor.

Başkanın en yakın yardımcıları, danışmanları ve avukatları çeşitli kirli işlerdeki katkıları açığa çıkınca işi bırakıyor yahut kovuluyorlar.

Ünlü FBI emniyet örgütünün müdürü halktan çok Nixon'a hizmet etmiş olduğu ispatlandığı için istifa etmek zorunda kalıyor.

Aynı derecede ünlü CIA adlı casusluk örgütünün de kanunsuzluklara destek sağlamış bulunduğu delillerle belirtiliyor.

Bu örgütün ayrıca ITT gibi büyük şirketlerle işbirliği yaparak yabancı ülkelerde iktidarları devirmeye nasıl çalıştığı ve Nixon yönetiminin hangi ileri gelenlerinden yardım gördüğü açıklanıyor.

Cumhurbaşkanının seçilmesi için kimlerin el altından büyük paralar bağışlamış olduğu bir bir sıralanıyor.

Devlet sırrı diye gizli tutulan Vietnam Savaşı belgelerinin aslında sadece Nixon sırrı olduğu iddiasıyla en önemlilerini kopya edip basına veren bir yüksek memur mahkemede temize çıkıyor.

Yine Nixon yönetimi ileri gelenlerinin bu memuru güç duruma düşürmek için onun doktorunun muayenehanesine soyguncu sokup dosyaları karıştırtmış oldukları aynı mahkemede ispatlanıyor.

Yıllardanberi Cumhurbaşkanı adına gazetecilere ateş püskürmüş, çoğuna yalancı ve sahteci demiş olan Beyaz Saray sözcüsü basından resmen özür diliyor.

Nixon kendisinin «etrafı tarafından aldatılmış» olduğunu halka anlatmak için yaptığı televizyon konuşmasından sonra gazetecilerin yanına gelip ağlayarak şöyle diyor:

— Ne olur, bundan sonra da yanlışımı görürseniz çekinmeden yazın...

Bu söz gereksiz aslında; çünkü o gazetecilerin çekindikleri falan yok. Onların çabaları yalnız Amerika'nın iç gelişmelerini değil, dünyanın gidişini de çok olumlu yönde etkilemekte.

Vietnam Savaşının sonucunun insanlık tarihinde bir dönüm noktası olduğu söylenebilir. Bir süper devlet ilk kez küçük bir ülkeye karşı bütün gücünü kullanamayıp yenilgiyi kabullenerek geri çekildi.

Bu sonucun gerçekleşmesinde Amerika'nın kendi içinde fren etkisi yapan güçlerin ve onların belki en dişlisi olan basının katkısını dünya ne kadar alkışlasa azdır.

Önümüzdeki yılların Türkiye'sinin tablosu çizilirken ve basınımızın durumu bir kere daha «ele alınmakta» iken vatandaşlarımız tarafından son aylardaki Amerika tecrübesinin bir an bile hatırdan çıkarılmamasını dileriz.

AKBABA

GELECEK SAYIMIZ
İLÂVELİ 24 SAYFA
★
La Fontaine'nin Yazmadığı Masal
AZİZ NESİN
Gelecek hafta İLÂVELİ AKBABA'da

DANS EDEN AYI

AZİZ NESİN

DÖRT arkadaştılar. Dördünün de işleri ayrı ayrıydı.

Biri eski bir işçiydi, daha doğrusu eskiden işçiydi; uzun zamandan beri sendikacılık yaptığından işçilik yaptığı günler çok gerilerde kalmıştı. İşçilikten sendikacılığa geçişinden bu yana, yaşama düzeyi de yükselmişti. Onda aydınlara özgü yeni yeni ilgiler uyanmaya başlamıştı. Bu ilgilerin başında müzik sevgisi geliyordu. Nereye giderse, cep radyosunu, teypini, portatif pikabını yanında taşırdı.

Dört arkadaştan biri de köylüydü, ama o yoksul köylülerden değildi. Öyle pek zengin de sayılmazdı. Kente yakın verimli tarlalarında çalışırdı. Orta okulun ikinci sınıfına dek öğrenim görmüştü. Sık sık kente iner, kentteki küçük evinde kalırdı.

Dört arkadaştan biri de bir küçük memurdu. Dargelirli ama orta halli geçimi olan bir memurdu. İyice yaşlanmadan emekliye ayrılıp bir özel iş kurmak umudundaydı.

Onlardan biri esnaftı. Küçük esnaf olduğundan, kira evinde otururdu ama taksitle aldığı bir arabası vardı.

Bu dört arkadaşın dördü de politikayla yakından ilgilenirler, ayrı ayrı partileri [illegible], ayrı gazeteler okurlardı.

Sendikacı işçi, Sosyal Demokrat Parti'nin üyesiydi. Köylü olanı, Demokrat Köylü Partisi'ndendi. Memur, Cumhuriyetçi Halk Partisi'ni tutuyor, seçimlerde o partiye oy veriyordu. Esnafsa, Liberal Demokrat Parti'nin üyesiydi.

İşleri ayrı, uğraşları ayrı, görüşleri, partileri, gazeteleri ayrı olan bu dört kişiyi birleştiren arkadaşlık bağı neydi öyleyse? Bu dört insanı birleştiren bağ, dördünün de aynı partiye düşman olmalarıydı. Onların dördü de, ülkedeki beşinci partiye düşmandılar. Düşman oldukları bu parti, o dört ayrı insanı birleştirmişti.

Bu dört arkadaş, bir pazar günü, kente uzakça bir ormanda geçirmeye karar verdiler. O pazar, doğanın dingin koynunda dinleneceklerdi.

Bir pazar sabahı, tan yeri ağarırken, esnafın arabasına binip yola çıktılar. Yanlarına yiyecek, içecek, gerekli her şeyi almışlardı. Sendikacı işçi pikabını ve plâklarını, memur o günkü bütün gazeteleri, köylü her hangi bir tehlikeye karşı bir balta almayı unutmamıştı. Düzgün yolda iki saat kadar arabayla yol aldıktan sonra ormana geldiler. Arabayı yolun kıyısına bırakıp dik yamaçtaki ormana daldılar. Bunaltıcı yaz sıcağında ormanın serinliği onları birden dinçleştirmişti. Sık ağaçlar arasından geçip dik yamaçtaki orman içinde bir düzlük buldular. Yer yemyeşil çayırdı. Bir kayanın yarığından parmak kalınlığında buz gibi su akıyordu. Orasını beğendiler. Yiyecek, içecekleri ortaya yaydılar. İşçi, pikaba plâk koydu. Köylü hemen ocak yapıp ateş yaktı. Memur içki şişelerini açtı. Esnaf da yemekleri dağıttı, meyveleri çıkardı, soğuk suda üzümü yıkadı, salata yaptı.

Sereserpe yan gelip uzandılar. Yiyip içiyorlardı. Söyleşi koyulaştıkça koyulaştı. İşçi:

— Ben, dedi, evimde her zaman müzik çalarım. Banyo yaparken de müzik dinlemesini severim. Bişeye dikkat ettim. Banyoda başımı sabunlarken çalan müzik hareketli, oynak bir müzikse, ben de müziğe uyup başımı çabuk çabuk sabunluyorum. Yok, çalan müzik ağır, yavaş bir müzikse, ben de yavaaaş yavaş başımı sabunluyorum.

Esnaf:

— Ne tuhaf, dedi, araba sürerken, radyoda hızlı, oynak bir müzik varsa, ben de elimde olmadan arabayı hızlı sürüyorum. Radyoda ağır müzik olunca arabayı ağır ağır sürüyorum.

Sonra politikadan konuştular. Ayrı partidendiler ama, dördünün de partisi, ülkeyi kalkındırmak için çalışıyordu. Yalnız onların, kalkınma ve kalkındırma yolları ayrı ayrıydı. Düşman oldukları partiyse, yabancı isteklerinin avukatlığını yapıyordu. Sonra o partinin gazetesini okudular. Düşman oldukları partinin gazetesi başyazısında, «İşçinin, köylünün, esnafın, memurun birleşmesi» gerektiğini yazıyordu. Bu başyazıyı okurken, dördü birden sövdüler. O gazetedeki bir başka yazıda «Düşmanınızın kucağına atılıyorsunuz!» deniliyordu. Bir yazar da, «Dostunuzu düşmanınızı karıştırmayınız!» diye öğüt veriyordu.

İşçi:

— Biz biliriz asıl düşmanın kim olduğunu... dedi.

Elindeki gazeteyi fırlatıp attı.

İçki şişeleri bittikçe yeni şişeler açılıyordu. Tatlı sarhoş olmuşlardı. Köylü, çalan plâğa uyarak türkü söylemeye başladı. Esnaf:

— Bir acayip ses geliyor, duyuyor musunuz? dedi.

İşçi:

— Yok canım, dedi, plâğın sesi o...

— Hayır, bir homurtu gittikçe yaklaşıyor... diye üsteledi esnaf.

Plâkta çalan çalgıya uyup oyuna kalkan memur:

— Sana öyle geliyor, sen sarhoş oldun galiba... dedi.

Ama birden oyunu bıraktı. Çünkü koskoca bir ayı, iki ayağının üstüne kalkmış, üzerlerine doğru geliyordu. Arkası dönük olan köylü ayıyı görmedi. Esnaf, ayıyı görür görmez ormana daldı, yamaçtan aşağı yuvarlanarak kaçtı. İşçi, onun arabasına binip kaçtığını, araba motorunun sesinden anladı.

Memur, ayıyı görünce yüzü sapsarı olup, olduğu yere yığıldı kaldı.

Neden sonra arkasını dönen köylü, ayıyı görünce, üzerine yürüyen ayıdan korunmak için bir ağacın geniş gövdesinin arkasına kaçtı. Ayı onun arkasını bırakmadı. En yakınında olduğu için köylüye saldırdı. Köylüyle ayı, ağacın gövdesi çevresinde dönüp duruyorlardı. Köylü, ağaca tırmanmayı düşündü, ama ayı da ağaca tırmanırdı. Kaçsa, ayı arkasından yetişirdi. Ağacın gövdesi çevresinde, bir sağa, bir sola giderek, ayıya şaşırtmaca veriyordu. Ama bunun sonu yoktu. İyice kızan ayı homurdana homurdana iki ön ayağıyla ağacın gövdesini kavramış, köylüyü yakalamaya çalışıyordu ki, başka kurtuluş yolu olmadığını anlayan köylü, birden ayının iki ön ayağını sıkısıkıya yakaladı. Arkadaşlarına seslendi:

— Ben ayıyı yakaladım, arkada[illegible] gelin [illegible] kafasına vurun, öldürün!

Hâlâ çalmakta olan pikabın başındaki işçi:

— Koca ayıya neyle vuralım? dedi.

Köylü:

— Ben balta almıştım, dedi, arabanın bagajındadır.

İşçi, esnaf olan arkadaşlarının arabaya binip kaçtığını, baltanın arabada gittiğini söyledi.

Bu kez köylü, memur arkadaşından yardım istedi. Ama ayıyı görünce olduğu yere yığılan memurun kımıldaması olanağı bile yoktu. Bu yüzden kaçamıyordu bile... Yoksa yürüyecek gücü olsa, çoktan ordan kaçıp gidecekti.

Ağacın gövdesi çevresinde, ön ayaklarından yakaladığı ayıyla birlikte dönüp duran köylü, işçi arkadaşına:

— Öyleyse sen gel yardıma! diye seslendi.

İşçi:

— Ben ne yapabilirim koca ayıya? dedi.

— Bir büyük taş al, kafasına vur!

İşçi:

— Yapamam, dedi, şimdiye kadar hiç kafasına taş vurup ayı öldürmedim. Bilmem bu işi... Sonra ayı kızıp da senin elinden kurtulursa beni parçalar. Hazır sen ayının ellerini tutmuşken, hiç bırakma, öyle tut...

Köylü:

— Ama yoruldum, dedi.

— Sık dişini... Sabret!

Köylü:

— Allah belânı versin! Yardım etmiyorsun, öyleyse sen de esnaf arkadaşımız gibi defol git! diye bağırdı.

İşçi:

— Arabayı o kaçırdı, dedi, kente kadar yürüyemem ya... Ya karşıma başka bir ayı daha çıkarsa?

Köylü:

— Kolumda gücüm kalmadı, dedi, ayıyı bırakacağım.

İşçi:

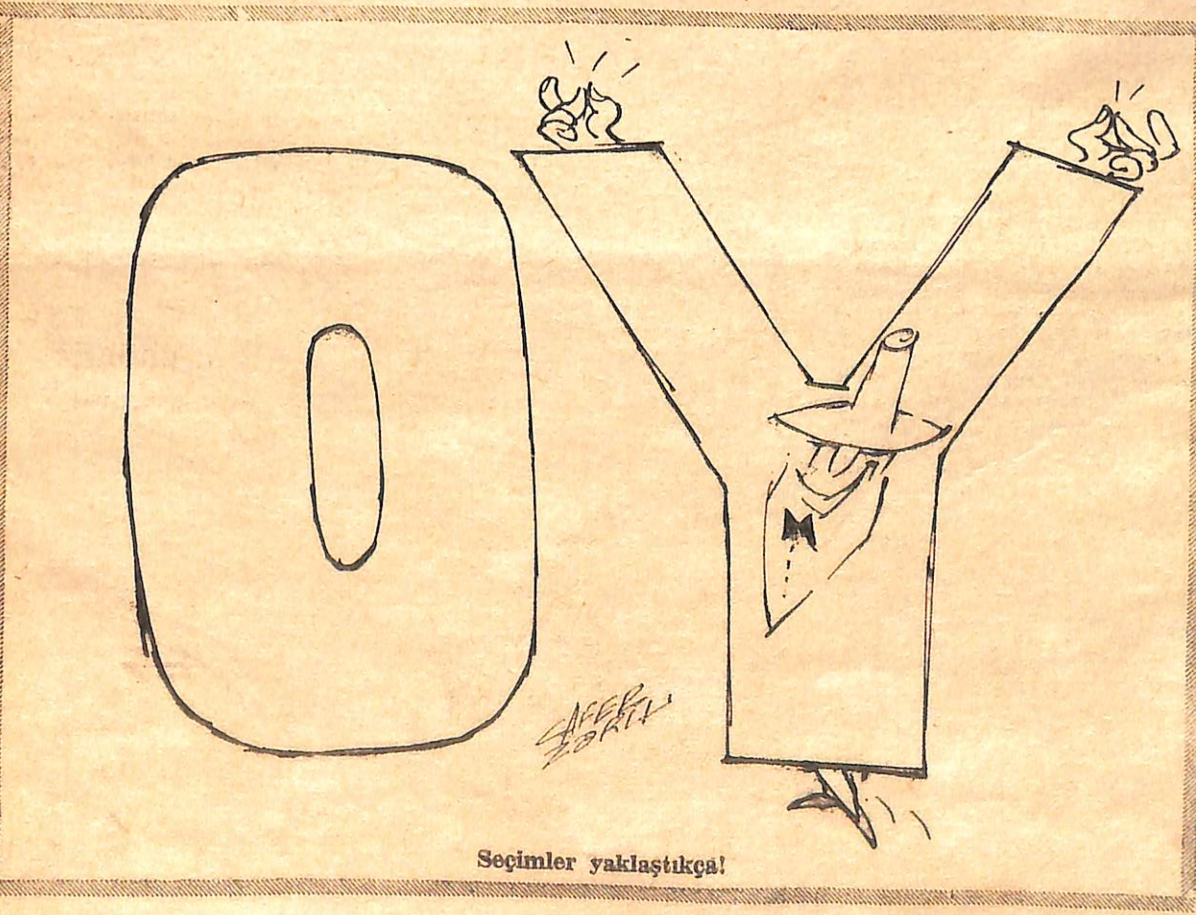
— Sakın böyle bir akılsızlık yapma, dedi, çünkü ayı önce seni parçalar, biz de kurtuluruz.

Köylü, yardım etmesi için, sesi soluğu çıkmayan memur arkadaşına yalvardı. Memur:

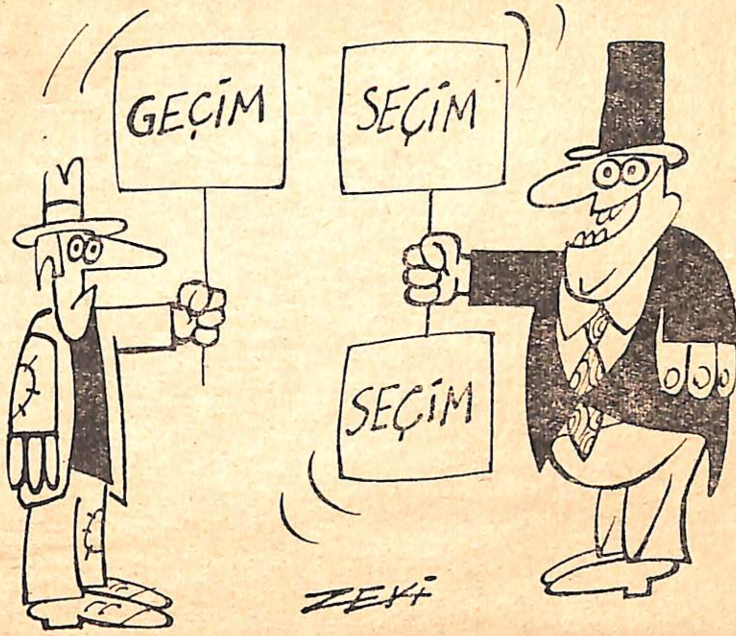
— Elimde olsa yardım etmez miyim hiç... Üstüm başım battı... diye ağlamaya başladı.

Köylü:

— Ulan, hiç olmazsa şu pikabı sustur, plâk çalma! diye bağırdı işçiye.

Seçimler yaklaştıkça!

— İki - bir ben galibim vatandaş!..

Pikaba yeni bir plâk koyan işçi:

— Bunun sana ne zararı var? dedi.

Köylü:

— Görmüyor musun, dedi, ayı pı. kaptaki çalgıya uyup oynuyor. Ön ayaklarını tuttuğumdan ben de o. nunla birlikte oynamak zorunda ka. lıyorum.

Gerçekten de, köylüyle ayı, arala. rında ağacın gövdesi, o yana, bu ya. na gidip gelerek dans edip duruyor. lardı.

Memur yattığı yerden, dans eden ayıyla köylüye bakıp, işçi arkadaşı. na:

— Bu ayı mutlaka eskiden bir çin. genenin ayısıydı, sonradan ormana kaçmış olacak. Yoksa ormandaki a. yı bu kadar güzel oynamasını ner. den bilecek? dedi.

İşçi:

— Sanmam, dedi, çingenelerin oy. nattıkları ayılar bu kadar güzel dans edemezler. Baksana şunun dan. sına, hangi plâğı çalsam, onun hava. sına uyarak dans ediyor.

Zıplamaktan, ağacın çevresinde döne döne ayıyla birlikte dans et. mekten kan - ter içinde kalmış olan köylü:

— Yahu yoruldum, dedi, sende hiç insaf yok mu be... Madem pikabı susturmuyorsun, hiç olmazsa ağır bir hava çal da yavaş yavaş oyna. yalım. O kadar oynak plâklar çalı. yorsun ki, zıplamaktan ayı da ben de yorulduk.

İşçi:

— Evden çıkarken ben senin a. yıyla dans edeceğini bilemezdim ki, yanıma hep oynak havalı plâklar al. dım, dedi.

Köylünün yorgunluktan gözleri kararmıştı, başı dönmüştü. Nerdey. se, ne olursa olsun deyip ayının ön ayaklarını bırakacaktı. Başı yana kaykıldı. Az önce okuyup da kızın. ca fırlattığı gazeteyi yerde gördü. Gazetede büyük harflerle «İşçi, köy. lü, esnaf, memur birleşiniz!» diye yazılıydı. Başka bir yazı başlığını okudu: «Düşmanınızın kucağına atı. lıyorsunuz!»

Bir ara ayının ön ayakları köylü. nün elinden kurtulur gibi oldu. Köy. lü can havliyle yeniden ayının ön a. yaklarını kavradı. Boyuna zıplayıp dans ediyorlardı.

İşçi, ağacın çevresinde, çalınan çalgıya uyarak zıplayan köylüye:

— Yahu, sen neye oynayıp duru. yorsun öyle? dedi.

Köylü, en ağır bir sövgü savurup:

— Ellinin körü... Keyfimden oynu. yorum! dedi.

Memur, yerinden kımıldamadan:

— Gerçekten de sen ne diye hop. luyorsun? dedi.

Köylü:

— Kör müsünüz, koca ayıyı gör. müyor musunuz? dedi.

İşçiyle memur bir kahkaha savur. dular. Çünkü, köylünün karşısında ayı yoktu. Bir ara ön ayaklarını köylünün ellerinden kurtaran ayı, çekip ormana gitmişti. Köylü, ayı. nın pençeleri diye ağacın iki buda. ğını yakalamış, plâktaki havaya u. yarak, karşısında ayı var sanıp, hâlâ kendi kendine ağacın çevresinde dans edip duruyordu.

Köylü, ayının gittiğini anlayınca ağacın dibine yığıldı.

Aziz NESİN

YELPAZE

AR DAMARI VARİS OLUNCA...

★

BİLİYORUM, dünyayı «az. mış» görmeye başlamak yaşlanma belirtisidir. Top. lumlar kuruldu kurulalı ihtiyar. lar çevrelerine bakıp bakıp baş. larını sallar, içlerini çeker, biraz yapmacıklı bir öfkeyle belirli lâf. ları sıralarlar:

— Ne günlere kaldık mirim! Şu azgınlığa bak! Taş yağacak başımıza...

Bunu biliyorum ama, ne yapa. yım, benim dilimin ucuna da o türlü lâkırdılar gelmeye başlıyor gitgide. Yaşımız ilerlemekte de ondan mı çevre öyle görünüyor dersiniz? Yoksa gerçekten insan. lığın geçmişinde görülmemiş bir azgınlık dönemine mi girmekte. yiz?

Önce azgınlıktan ne anladığı. mı söyleyeyim de ona göre...

Toplumun koyduğu sınırların aşılmasından, kuralların çiğnen. mesinden söz etmiyorum. Öyle şeyler her zaman yapılagelmiş. tir.

Ama bir şeyin yapılması başka. dır, marifet sayılması başka!

Örnek vereyim:

Bir bölüm esnaf fırsat buldu mu her zaman ve her yerde müş. teriyi insafsızca kazıklar. Buna azgınlık demem.

Bir de «Müşteri Kazıklama Tekniği» diye kitaplar basıldığı. nı, o konuda kurslar açıldığını, her yıl esnafın Kazık Bayramını kutlayıp kendi aralarından seç. tikleri Kazıkçılık Kralına taç giy. dirdiklerini düşünün. İşte o dav. ranış azgınlık olur.

Belki de buna rahmetli Kemal Tahir Ustanın pek sevdiği deyim. le rezillenme demek doğru.

Evet: Dünyada bugüne kadar görülmemiş kadar geniş, açık, örgütlü ve sistemli bir rezillen. me var! Bana öyle geldiğine inanmıyorum. Mallar meydanda çünkü.

Aylardanberi bir kitap birçok dillere çevrilerek kapışılıyor. Ya. zarı Nicole Arlana adında bir ka. dın. Kitabın adı:

«Erkek Tavlamanın Yolları!»

(Nida işaretini ben eklemedim; başlık öyle.)

Avrupa ve Amerika'nın birçok «ciddi» yayın organında bu önem. li eserin tam sayfa reklâmları çıkıyor. Bakın ne cicilikler sayı. lıp dökülüyor bu ilânlarda:

«Dünyanın en başarılı aşiftele. rinden biri gözünüze kestireceği. niz her erkeği nasıl kovalayıp el. seleyebileceğinizi anlatıyor.

Ne arıyorsunuz? Yakışıklı er. kek mi? Zengin erkek mi? Koca tipi erkek mi? Boğa gibi güçlü erkek mi? Yoksa hepsini bir a. rada bulunduranı mı? Kolay! İs. tediğiniz o olsun. Elverir ki yo. lunu bilin.

Bu kitabın yazarı Nicole Aria. na güzel değildir. Genç değildir. Hiçbir özelliği yoktur. Ne var ki tav ustasıdır.

Geçenlerde Nicole en lüks Hollywood otellerinden birinin lokantasında tek başına yemek yerken bir de baktı ki salonun ö. teki ucunda ünlü bir bekâr mil. yoner oturmuş, acele acele bir şeyler atıştırıyor. Başka kadın olsa adamın kendisiyle ilgilenme. sini, ilk adımı atmasını bekler. di. Ve avucunu yalardı her hal. de. Nicole ise hemen yerinden fırlayıp onun yanına gitti, kendi. ni tanıttı, masasına çöktü. Daki. ka geçirmeden belirli bir teknik uygulamaya başladı. Şimdi a. damcağız işini gücünü bırakmış durumda: Her gün Nicole'ün ka. pısında bekliyor, âdeta yerlerde sürünerek evlenmek için yalvarı. yor sabah akşam.

Bütün incelik erkeği kovalar. ken ona sanki o sizi kovalıyor. muş duygusunu verebilmektir.

Nicole bunun gibi yüz ayrı tek. niğin sırrını açıklıyor size.

Ne kadar çirkin olursanız o. lun... Ne kadar biçimsiz vücutlu olursanız olun... Kaç yaşında o. lursanız olun... İstediğiniz kadar kültürsüz, hattâ kıt zekâlı olun... Yine de bu kitabı okuduktan sonra göz koyduğunuz kesiteceğiniz er. keğe kurtuluş yoktur.»

İyi mi?

Eskiden millet kızını saklardı. Anlaşılan bundan sonra oğulları. mızı saklayacağız.

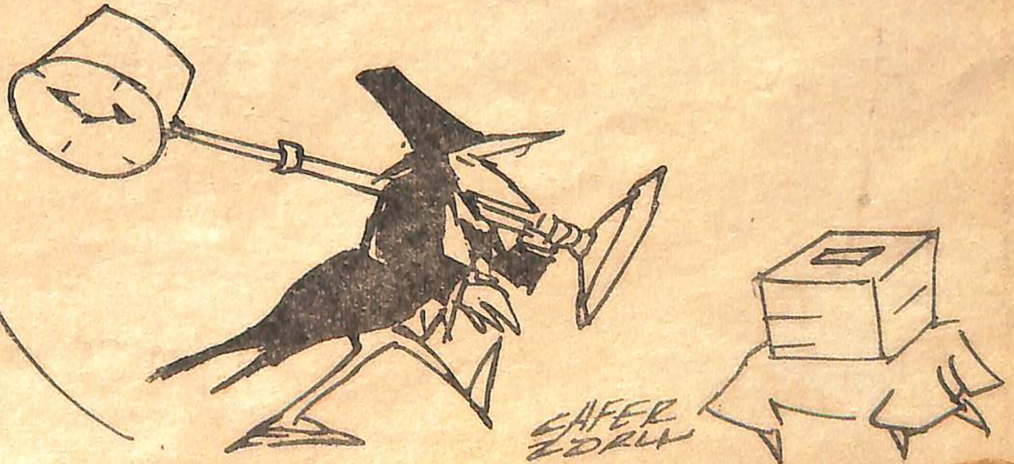
İşe bakın yahu! Siz yıllar yılı uğraşıp didinip aslan gibi deli. kanlı yetiştirmiş, okutmuş, adam etmişsiniz. Elin kadını şaşkaloz suratlı, evlerden ırak vücutlu, mumya yaşında, kara cahil, üste. lik de alık. Ama Nicole Hanım. dan azıcık teknik öğrenmesiyle sizin oğlanı istimlâk etmesi bir oluyor!

Meret bizim paramızla yüz kü. sur liraya satılıyor ama, yarın ilk işim şu kitaptan bir tane alıp okumak. Belâyı anladıktan sonra tedbirini bulabilirsem size de du. yururum.

Yahut bir kitap da ben yaza. rım:

«Azgınlık ve Rezillikten Korun. manın Yolları!»

Refik ERDURAN

— Saatler ileri alınıyor. —

GEZİCİ HASTANE

MUZAFFER İZGÜ

ARKADAŞIMA:

— Keşke şu televizyonlu otobüslerle gitseydik? dedim.

Güldü:

— Sen hiç bu şirketin otobüsleriyle yolculuk ettin mi? diye sordu.

— Yoo, dedim...

— Öyleyse biraz sonra gör...

— Film falan mı oynatıyorlar?

— Yok canım, onlar demode olmuş şeyler, yok efendim mini etekli hostesler, yok efendim geçerken göğsünü omuzuna sürten iri göğüslü hostesler, hep bunlar demode olmuş şeyler artık...

— Pekiyi bunlar ne yapıyorlar? Çay kahve falan mı?

— Onlar basit şeyler canım... Şimdi otobüs bir yola çıksın görürsün!

Hareket saati gelir gelmez otobüsümüz yola çıktı. Daha şehrin kenar mahallelerindeydik ki, beyaz önlük giyinmiş birisi elinde bir damlalıkla yolcuları tek tek dolaşmaya başladı.

— Yahu Halit, bunlar ne yapıyorlar?

— Görüyorsun ya kardeşim, bu şirket her şeyden önce vatandaş sağlığına önem veriyor, herkesin burnuna nezle grip ilâcı damlatıyorlar...

— Ama bende nezle falan yok!...

— Ayıp olur, damlat!...

Beyaz gömlekli adam, yanımıza yaklaşır yaklaşmaz, biz de koyun gibi burnumuzu uzatıverdik. Adam iki fıs fıs bu burnuma, iki fıs fıs öteki burnuma damlattıktan sonra:

— Geçmiş olsun kardeşim, dedi...

Bu iş bittikten snora, beyaz gömlekli adam eline bir tansiyon ölçme âleti alarak koltukları yine teker teker dolaşmaya başladı. Tansiyonunu ölçtüğüne ezberlemiş olduğu şeyleri monoton bir şekilde söylüyordu:

— Acı, ekşi, tatlı, hamur işi, sarımsak, bol yağlı, bol şekerli şeyler yeme!...

O arada, ben de yıllardır ölçtürmemiş olduğum tansiyonumu ölçtürdüm ve tansiyonumun onsekiz olduğunu öğrendim. Adam gitti, hemen bir kâğıdın içerisine koymuş olduğu üç tane hapla geldi:

— Birini şimdi atın, birini mola verdiğimiz yerde atın, birini de otobüsten inerken atın!... dedi.

Otobüs yol alıyor, herkes öğrendiği tansiyonuyla, birtakım hastalıklar konuşuyor ve yolculuğun nasıl geçtiğinin farkına varmıyordu. Arkamızda oturan, böbrek ameliyatını nasıl yaptırdığını, önümüzde oturan mide şişkinliğiklerine neyin birebir geldiğini anlatıp duruyor, bu arada beyaz gömlekli adam boş durmuyor, bu kez şoför muavini ile beraber çalışıyorlardı...

— Yahu Halit şimdi ne yapıyorlar?

— Ammadasın haa, dışarda elli liradan aşağıya yaptıramazsın, baksana kulak yıkıyorlar...

Ulan aman, sahiden kulak yıkıyorlardı. Muavin çanağı tutuyor, beyaz gömlekli adam pompayla kulaklara suyu sıkıyor, pompayı yiyen:

— Hay Allah senden razı olsun, kulağım açıldı yahu, diyordu.

Adam bize doğru yaklaşıyordu.

— Halit, dedim, benim kulağımdan hiçbir şikâyetim yok, ben yıkatmıyacağım...

Halit:

— Sakın ha, dedi, çok ayıp olur, sonra adamlara itimat etmiyormuşun gibi bir durum ortaya çıkar, yıkat gitsin yahu.

Gerçekten Halit haklıymış. Meğer ben kulağımdan ne zamandır şikâyetçiymişim de haberim yokmuş. Adam kulağımı yıkar yıkamaz, mırıldanmışım:

«Ohh, elinize sağlık kardeşim.»

Halit:

— Demedim mi ben sana? dedi...

Kulak faslı bitiyordu ki, arabayı trafik ekipleri durdurdu. Halit:

— Eyvah, deyiverdi birdenbire.

— N'oldu ki?

— Epeyce bekleriz şimdi...

Kulak yıkayan beyaz önlüklü adam aşağıya indi, muavin aşağıya indi. Halit'e:

— Bunların yaptıkları kanuna aykırı, galiba ceza yazacaklar, dedim.

Amma pencereden şöyle aşağıya bakınca bir de ne göreyim, komiser yolun kıyısına çömelmiş, muavin kulak tasını tutmuş, beyaz gömlekli ver ha ver ediyordu pompayı komiserin kulağına... Komiser bitti, polisler girdiler sıraya... Kulak işi bitti, bu kez tansiyonları ölçüldü, böylece bizim otobüs yarım saat rötar yaptı...

Maşallah beyaz gömlekli adama, tıbbın her dalından anlıyordu. Kulak işi bittikten sonra dinleme âletiyle teker teker kalblerimizi dinledi. Kimimizin sırtını açtı, sırtını da dinledi. Sanki şehirler arası işleyen bir otobüsün içinde değil de, seyyar bir sağlık ekibinin otosundaydık. Halit'in kulağına:

— Şey, idrar tahlili falan da yapıyorlar mı? diye sordum.

— Haa, dedi Halit, öyle bir şeyin varsa söyle, hemen yaptıralım, o işi de yapıyorlar...

— Yoo yooo, dedim.

— Çekinme yahu, devlet hastanelerinden daha teşkilâtlı daha seridir bu işletmenin otobüsleri...

Biraz sonra beyaz gömlekli adam, mikrofonu eline alarak:

— Sayın yolcular, dedi, dişinden şikâyeti olan var mı?

Şöyle bir arkama bakıverdim, tam onsekiz kişi elini kaldırmıştı.

— Halit, dedim, ne yapacak şimdi bu adam?

— Ne yapacağı var mı yahu, dişlerini çekecek...

Breh!...

Onsekiz kişinin teker teker iğneleri vuruldu, ondan sonra, beyaz gömlekli, elinde pense, onun ardında çanaklı muavin teker teker adamların dişlerini söktüler... Artık içerisi otobüs otobüs kokmuyor, hastane hastane kokuyordu. Bir ara arkadan beyaz gömleklinin sesini duydum:

— İdrar kontrolü isteyenler, mola yerinden sonra... diyordu.

Kimbilir kimler istemişti, onlara söylüyordu...

Yarım saat durduğumuz mola yerinde dört kişinin böbreğinde kum, üç kişinin şeker, bir kişinin de anlaşılmayan bir şey çıkmıştı. Bu bir kişi mutlaka otobüsten ince iyi bir doktora muayene olmalıydı...

O sobası cayır cayır yanan mola yerinde çaylarımızı yudumlarken, yanımda masanın bu başında oturmakta olan adama sordum:

— Sizin yolculuk nereye kardeşim? diye.

Adam:

— Ben mi, yoo benim bir yere gittiğim yok, dedi. Şöyle baştan aşağı bir muayene olmak için altı ayda bir binerim ben bu şirketin otobüslerine.

Arkamdaki masada oturan adama sordum:

— Sizin yolculuk nereye kardeşim?

— Yoo, benim oylculuk falan ettiğim yok. Üzerinize âfiyet boynum tutulmuş da, otobüsün hareket etmesini bekliyorum, şöyle masaj sırası bana gelince, bir güzel masaj yaptıracağım kendime...

Sağ tarafımda oturmakta olana sordum:

— Siz nereye kardeşim?

— Vallahi ben biraz kumdan şüpheleniyordum amma, şeker çıktı, dedi.

Şaşmıştım... Hepsine birden:

— Sizin hiçbiriniz de bu otobüse seyahat etmek için binmediniz mi?

— Yoo, dediler, üçü birden... Bugün devlet hastanesine gitsen, bu kadar işi üç günden önce yaptıramazsın. Biz hem seyahat ediyoruz, hem de bu arada sağlık kontrollarımızı yaptırmış oluyoruz...

Otobüs mola yerinden hareket ettiğinde beyaz gömlekli adam, elindeki küçücük çekiciyle sinir kontroluna başlamıştı...

Muzaffer İZGÜ

GARİBAN DESTANI

— Kayıkçı Kul Mustafa'nın Genç Osman Destanı'na benzetme —

Ay başı çarşıya sefer olanda,
Atladı kasabı geçti Gariban.
Vuruldu memurcuk, kaptı bir butu,
İletti bedene, yedi Gariban.

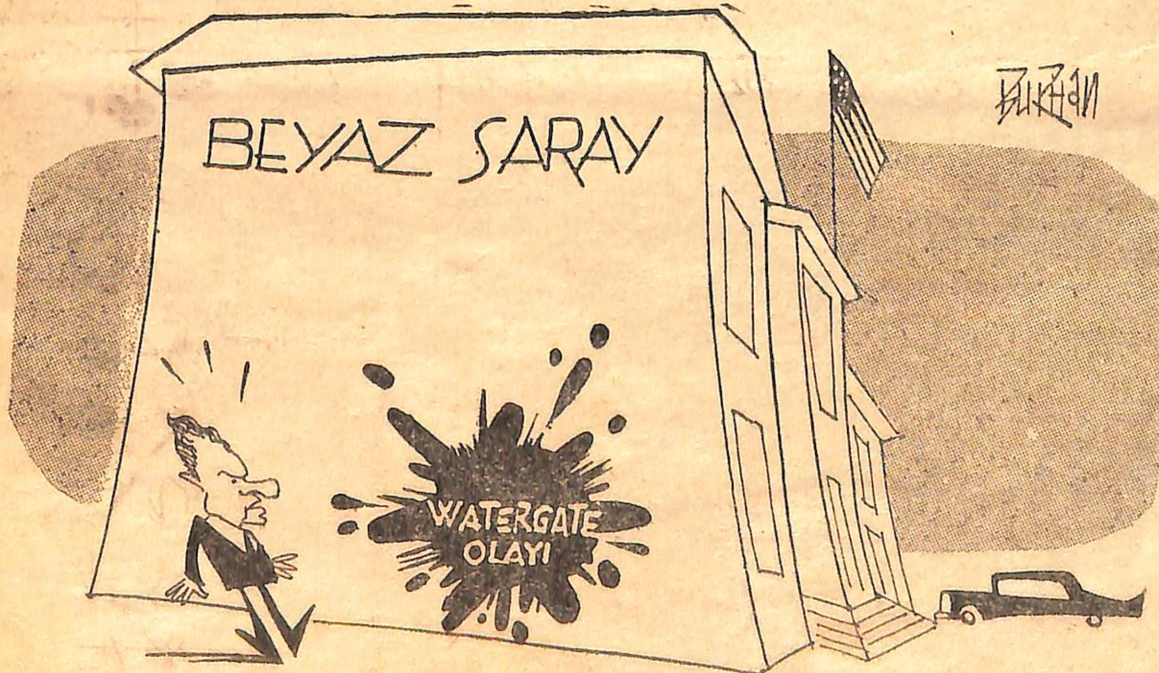
Ev sahibi, bakkal, manav gerisin,
Fethedeyim esnafların hepisin,
Sabah namazında ekmek kapısın,
Allah Allah deyip açtı Gariban.

Büyük Adam eydür gelsün göreyim,
Nice personeldir ben de bileyim,
Aferin isterse hemen vereyim,
Kaleminden kanlar saçtı Gariban.

Dar gelirli çarşı, pazar gezerken,
Zamla vergi yağmur gibi yağarken,
Esnaf seni inek gibi sağarken,
Memurlara serdar oldu Gariban.

Mukadder ÖZAKMAN

Watergate olayı Beyaz Sarayı güç duruma soktu. — Gazeteler —

BEYAZ SARAY!

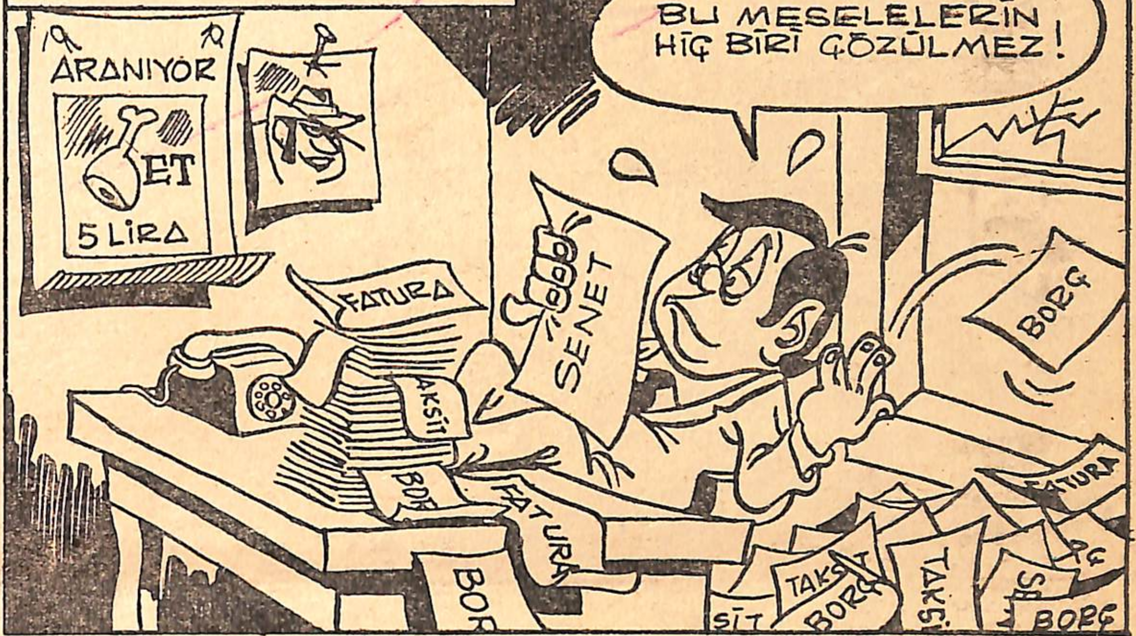
Bitirim Hafiye

ŞABAN HOPDEDİK

CANİKONUN PEŞİNDE

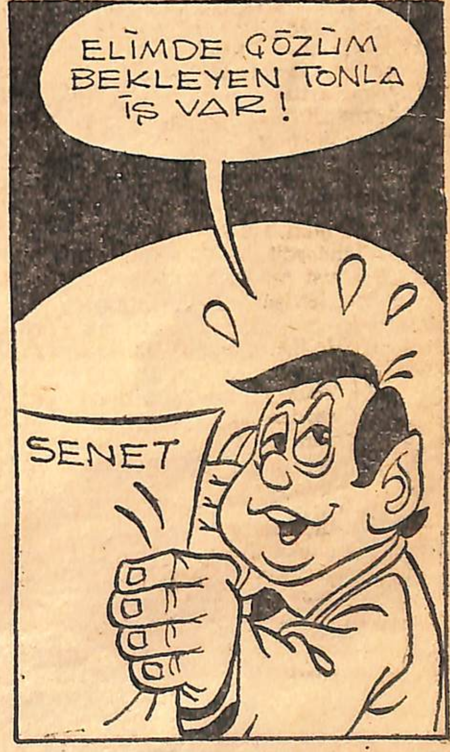
mim uykusuz

2

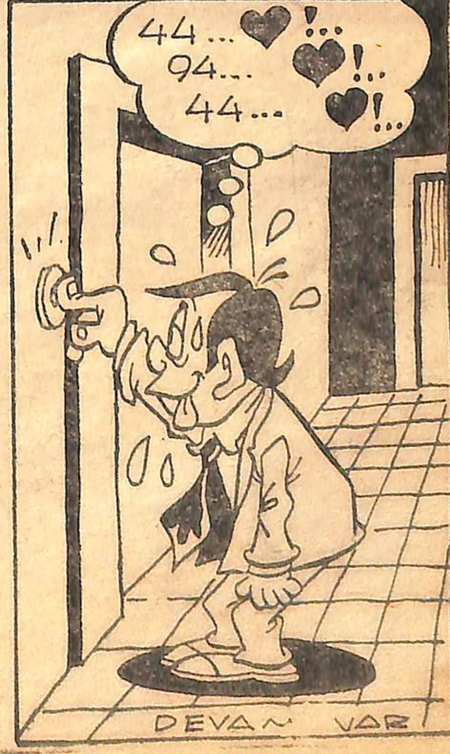

PROGRAM

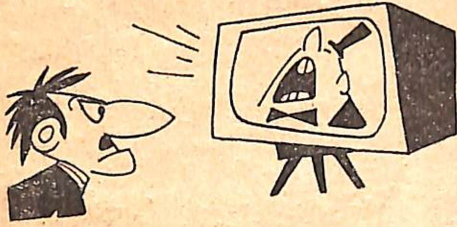
Biliyorsunuz.. dört yılda bir kez... teşkilât merkez.. birbirine karışır ve.. Seçim Bayramı olur...

Bu bayramın aktüel özelliklerinin gereği olarak pek yakında radyolarınız, televizyonlarınız çeşit çeşit programlarla iflâhınızı kesecek... Tanıdığınız ve tanımadığınız pek çok insan.. yüksek memleket menfaati uğruna bir araya getirdiği binlerce kelimelik lâf salatasını radyolarınızın hoparlörlerinden, TV. lerinizin ekranlarına kadar ulaştırarak kafatasınızı çorba tasına benzetecek.

Günümüzün aktüel konusu (Seçim) ler için biz de kendi yayınımızda sizlere özel nitelikte program sunmayı yüksek memleket menfaatinin sosyal, siyasal, hukuksal, basınsal, kesinsel, düşünsel, kaşınsal ve yaşınsal bir gereği sayıyoruz. (Öhhhöööö!)

Programlarımız arasında bulacağınız diğer bir yenilik de **(Trafik Eğitimi)** ni öngören bir dizi kültür programıdır. Tamam mı efendim?...

Geçen programlarımızda Pilli Bebeğin pili bittiği için elimize pilsiz bir «Bebek» geçirmiş ve beraber **Meyve Kent**'e gitmiştik.. hatırladınız dii mi?... Bu hafta güzel ve sevimli Bebeğimizle **Hotel Portakal Palas**'ın kapısında ayaküstü özel bir sohbetimiz var.

ARA HABERLER

Malatya Milletvekili Hakkı Gökçe, Akbaba'ya telefon etmiş. Amatör bir ses yıldızı olarak kendisine TV. programımızda türkü söylettiğimiz için sitemde bulunmuş ve.. ne istemiş biliyor musunuz?... Bu konuda bir açıklama yapmamızı...

Vallaha çok akıllı şu politikacılar... Adları kamuoyunda bir kaç kez daha duyulsun diye nerde ise karikatürist arkadaşlara mahkeme kanalıyla tavzih yollayıp (Benim kulağım o şekilde değil, şu şekilde olacak. İlk sayıda aynı sayfa ve aynı sütunda, aynı çini mürekkeple kulağımın düzeltilmesini dilerim.) diyecekler.

Bay Hakkı Gökçe neyi açıklamamızı ister acaba?... Bir zamanlar cura sazların eşliğinde türküler söyleyen Hekimhan'lı Hakkı Gökçe adındaki ürkek, saygılı, duygulu gencin yerine şimdi kaskatı kesilmiş, bir mizah şakasını bile hazmedemiyecek politikacı Hakkı Gökçe'nin geçtiğini mi?... Yoksa politika hayatında bu kadar mesafe almış olmasına rağmen aktüel mizah edebiyatına bu kadar yabancı kalışına hayret ettiğimizi mi?...

Trafik Eğitimi

POLİTİKA TRAFİĞİ

Ortadan yavrum, ortadan!... Daima ortadan!.. Her zaman ortadan... Unutma ki her şeyin ortası güzeldir: Baklavanın, kadının, karpuzun!...

Hele siyasette... Direksiyonunu kullandığın araç ne model, ne marka, kaç silindirli olursa olsun.. hattâ kaç beygir gücünde bulunursa bulunsun... Ortadan yavrum, ortadan... Daima ortadan... Her hal-ü kârda ortadan...

Orta öylesine dalgalı, öylesine kaygan, öylesine manevra kabiliyetini bahşeden bir yer ki.. canın isterse hafifçe sağa kayarsın.. sağda iş çıkaramazsan tekrar ortaya.. ortanın soluna.. dilediğin gibi kaydırıverirsin tekerlekleri...

Kavis yok.. kavşak yok.. tehlikeli virajlar yok... Orta yere monte ettin mi kendini, ister ortanın sağında, ister ortanın solunda bulun.. durum vaziyetlerin çok keyiflidir valla-ha...

Sakın ha tam sola, ya da tam sağa kaymayasın iki gözüm, ninnari aynim sultanım efendim!...

Her iki yönde de kaza mukadderdir vallaha... Bakarsın rot başı çıkar.. aracın kontrolünü kaybedersin... Bakarsın lâstik patlar ana yolun ortasında.. kriko işlemez, tekerlek çıkmaz...

Ortadan yavrum ortadan... Daima ortadan... Her zaman ortadan!...

SEÇİM SAATİ

TEMEL KURALLAR

∗ Seçmek her erkeğin hakkı, seçilmek her dişinin görevidir. (Aşk Anayasası Madde: 1)

∗ Egemenlik, kayıtsız ve şartsız kadınındır. Kadın, bu egemenliği; dişiliği, kişiliği, feraseti, cesareti ve zerafeti ile kullanır. (Aşk Anayasası Madde: 2)

∗ Seçimler serbest, gizli, bazan tek dereceli, bazan —ortada bir üçüncü kişinin aracılığı varsa— çift dereceli yapılır. (A.A. Madde: 3)

∗ Bütün partiler, (Aşk Partileri, Seks Partileri, Çay Partileri ve benzeri diğer partiler), önceden izin alınmadan ve hiçbir formaliteye bağlı olmadan serbestçe kurulur. (A.A. Madde: 4)

∗ Adaylık yaşı erkekler için 15 - 75, hanımlar için 14 - 39 olarak sınırlandırılmıştır. Bu sınırların dışında seçim faaliyetlerine katılabilmek için hanımların Fransa'da Estetik Ameliyat Bürosu'na, erkeklerin de Romanya'da Dr. Anne Aslan'ın kliniğine başvurmaları gerekir. (A.A. Madde: Ek: 1)

SEÇMEN KÜTÜKLERİ

Çeşit çeşit kütük vardır. Odun kütüğü vardır. Tapu kütüğü vardır. Ceviz kütüğü vardır. Adamların bile kütüğü vardır.

Aşk Anayasası'nın (Seçenlerle seçilenler arasındaki ilişkileri düzenleyen Temel Kuralları'na göre ondört yaşını dolduran her dişi ve onbeş yaşını geçmiş her kişi seçilmek ve seçmek yeterliliğini kazandığı için (Seçmen Kütüğü) ne yazılmak olanağına erişir.

Ceplerinizdeki not defterleri, kütüphanenizin özel bir rafına itina ile sakladığınız mini mini kataloglar birer seçmen kütüğüdür. Yöresine ve çevresine göre bohçacı kadınların kafatasından, apartman kapıcılarının belleğine kadar birçok kişilerin ve dişilerin zihinleri de seyyar bir seçmen kütüğü sayılabilir. (Son zamanlarda bazı magazin gazetelerinin sayfaları da bu görevi başarı ile yürütmektedir!)

SEÇİM ÇEVRESİ

Seçimler, —serbestlik, gizlilik kurallarına uygun olmak şartı ile— her yerde ve her zaman rahatlıkla yapılabilir.

Yaz aylarında plâjlar genellikle en uygun bir seçim çevresidir. Tren istasyonları, otobüs durakları, iskeleler, limanlar, motörlü tren vagonları, pastahaneler, kafeteryalar, diskotek kulüpler, gazinolar, barlar, gece kulüpleri, piknik yerleri, fakülte kantinleri... Hülâsa kişilerin dişilerle beraber olabileceği her yer bir (Seçim Çevresi) dir.

PİLSİZ BEBEK

MEYVE KENT'TEN SEVGİLERLE

Burası Meyve Kent, sevgili seyirciler... Karşıda gördüğünüz büyük cadde Greyfurt Bulvarı.

Bulvarın hemen yanıbaşındaki büyük yapının üzerindeki levhayı lütfen dikkatle okuyunuz: **Hotel Portakal Palas.**

Portakal sever misiniz?

Hı hı diyenler bu yana gelsin... Ih ıh diyenler öte yana gitsin... Öte yanda salgam tarlaları var.. kabak bahçeleri var.. turp var, ıspanak var, kereviz var, lahana var... Öte yanda kulis dedikoduları yapan particiler banka hesaplarını yükseltmek isteyen güçlü iş adamları, büyük yatırımcılar var...

Bu tarafın «yatırım» politikası daha başka. Üç günlük ömrümüzde gününe her saatinin hakkını vermek lâzım dii mi efendim?...

Bizi, elimizden tutarak **Meyve Kent**'e ulaştıran **Pilsiz Bebek**, siyah kirpiklerinin gölgelediği yeşil gözlerini **Hotel Portakal Palas**'ın antresine çevirerek ilk demecini verdi:

— Meyve Kent, meyve sevenlerin kentidir. Burada her yürek duygulu, her baş dumanlı, her insan tepeden tırnağa yaşam tutkusuyla doludur. Hotel Portakal Palas'ı ziyaret etmezseniz bu ülkenin genel kurallarıyla ters düşmüş olursunuz.

Portakal demek her yüreğin emeli, her bir şeyin temeli demektir...

Kelimenin aslı **Porta - Kal** değildir. **Burda - Kal** sözcükleri zamanın değişim kurallarına uyarak hafifçe sertleşmiş, sonunda **Porta - Kal** olmuştur. İnsanların yumuşağı, portakalların serti makbuldür sevgili yoldaşım!...

Kaburga kemiklerinin altında yumruk kadar kanlı bir et parçası değil, evrenlere sığmayacak kadar engin ve zengin bir yürek taşıyan tüm insanlar **Portakal**'a özel bir ilgi duyarlar.

Bu ilgi yaşlara ve başlara göre değişir. Delikanlılığın budala çağlarında her insan bir parça romantik, bir parça şair ruhludur. Portakalın besleyici vitaminlerini düşünmez. Sadece portakal bahçelerinde dalları seyretmekten hoşlanır. Portakal çiçeklerini defter yaprakları arasında kurutmaya meraklı olanlar da vardır.. bir portakal ağacının önünde poz verip resim çektirmeyi tercih edenler de...

Biraz daha ileri yaşlarda portakalları koparmak, okşamak, yeşil yapraklarıyla birlikte onun dış görüntüsüne kapılıp heyecanlanmak dönemi başlar... Bu dönem **Pilli Bebek**'lerin kukla gibi rol yaptığı ikinci acemilik dönemidir.

Yaşlar biraz daha ilerleyince.. başlar biraz daha olgunlaşınca **portakal tutkusu Pilsiz Bebek**'lerin destekleyici teşvikleriyle biraz daha gelişir.

Portakalları dilim dilim soymak.. soyulmuş portakalları ışıl ışıl tabaklara koymak.. ve her dilimin şerbetini, kokusunu, lezzetini sindire sindire portakal kürüne doymak mevsimi başlar. Anlaşıldı mı efendim?...

— Anlaşıldı sevgili Bebek... Hem de çok iyi anlaşıldı... Lütfen söyler misin: Ben şimdi hangi dönemde bulunuyorum?...

— Sen mi?... Sen... Şu anda Meyve Kent'in **Hotel Portakal Palas**'ının eşiğinde bulunduğuna göre her halde portakal çiçeği koklamak niyetinde değilsin...

Eveeet sevgili seyirciler... Pilsiz Bebek böyle diyor. Fakat ben, her ne hikmetse.. portakal çiçeğini dalında seyretmekten ayrı bir haz duyuyorum.. koklamaktan ayrı bir haz... Sonra efendim.. portakalları okşamayı da severim, koklamayı da, yemeyi de... Portakal suyu içmekten de hoşlanırım.. portakal bahçelerinde dolaşmaktan da... Hepsini bir arada sevdiğime göre... **Meyve Kent**'ten naklen yayın yapan bu garip spikerinizin hangi yaşları yaşadığını lütfen siz tahmin ediniz...

Haftaya Greyfurt Bulvarı'nda, ya da Kaymaklı Çilek Meydanı'nda buluşmak üzere hoşça kalın!...

KOLTUKLA RÖPORTAJ

BURHAN ESEN

KOLTUK bomboş duruyordu. Masanın üzerindeki üç telefon birden çalıyordu.

Maroken sandalyelerden birinin üzerinde sutyen, ötekinde külotlu çorap vardı.

Yavaşça yanına sokuldum:

— Merhaba bay koltuk!

— Merhaba beyefendi. Yanılmıyorsam yeni sahibimsin!

— Hayır, röportaj yapmaya, seninle konuşmaya geldim.

— Ömrümde ilk defa boş koltuk ele geçirdiği halde üzerine oturmayıp da, onunla gevezelik etmek isteyene rastlıyorum. Sen şimdi ağzını açıp, gözlerini yumarken açıkgözün biri üzerime atlayacak. Safamı sürmeye başlayacak! Gel fırsatı kaçırma. Beni böyle her zaman boş bırakmazlar. Maşallah kelle kulak yerinde. Göbek desen öylesine. Yakışırsın üzerime.

— Beceremem, anlamam bu işlerden...

— Kafana boşver, oturduğun yere bak. Tılsımlıyızdır biz. Kaykıldın mı, azıcık da ısıttın mı bizi; tamam. Ondan sonra vatan kurtaran aslan kesilirsin. Kimse de artık kaldıramaz.

— Bir şeyler bilmeden nasıl olur?

— Kasılmak da elinden gelmez mi? Kaşlarını çatacak, herkese tepeden bakacaksın. Telefon çaldı mı: «Sekreterimle konuş» diyeceksin. Zile basacak, önünde sacayağı gibi duranları azarlayacaksın. Hepsi o kadar!

Ne yalan söyleyeyim. Şeytan dürtmedi değil.

Düşmüşüm bal küpüne. Durmak da ne? Külotlu çorabı, sutyeni gördükçe bozuluyordu içim. Mini etekli sekreterler o biçim. Kapıdaki tabelâ çift aylı. Koltuk da yaylı. Boşuna bekleme, otur üstüne, yap şekerleme. Canın sıkılırsa zile bas. Kapıcı gelince suratını as. Ömer Hayyam gibi dünyayı şarap gibi iç tas tas. Biraz daha eğlenmek mi amaç? Sekreterlerinden en güzelini çağırt. De seni kraliçe ilân ediyorum. Geçir başına buselerden taç...

Zor frene basabilmiştim. Koltuk hastalığı az kalsın beni de geçirecekti pençesine. Baygınlıktan ayıldım, tekrar gazetecilik görevime koyuldum:

— İşte ilk sorum: Neden üzerine atlı karıncaya binen çocuklar gibi oturanlar, bir daha inmek istemezler?

— Bunu bana değil, üzerime oturanlara sormalısın...

— Haklısın. O halde soruyu değiştirelim: Neden hep iri yarı, Koca Yusuf misali kişilerin altında ezilmektesin?

— Yaranın üzerine bastın. Böylesine ağır gövdeleri kaldırabilmek için neler çektiğimi bir ben, bir Allah, bir de Devlet Malzeme Ofisi bilir. Tüy sıklet görevlilerin altına düşünce: «Çok şükür» diyecek olurum. Sevincim fazla sürmez. Altı ay içinde zat-ı muhterem altmıştan doksana, doksandan yüzon kara okkaya terfi eyler.

— Demek o kadar yarıyorsun insanoğluna?...

— Benim etkim yok. Hem bütçenin açık olduğundan, biriken dış borçlardan yakınırsınız, hem de resmî ziyaretler gırla gider.

Köye üç sınıflı okul adlı gecekondu inşa eder, müteahhide ödenen paranın yarısını da resmî tıkınmalara ayırırsınız.

Kurdeleyi kestiniz mi, töreni yapılan eserden önce, içki masalarını görmüşsünüzdür. Koltuk sahibinin masası mutfağa en yakın olan yerdedir:

— Beyefendi kuzu dolmasından da buyursanız?...

— Börek de börek ha? Yeyin âfiyet olsun!

— Çerkez tavuğuna söz yok!

— Pilâvdan dönenin kaşığı kırılsın!

— Ye Mehmet beyefendi ye...

Beyefendi nasıl kilo almaz? Olmaz besili kaz? Türkiye'deki sofralar az gelince, dış geziler sağolsun! İtalya'nın kurbağa tatlısını canı çekti değil mi? Tetkik gezisi diye uydurur kitabına, onun da bakar tadına. Bordo şarabı için gelsin Fransa, pandispanya tıkınmak için viva İspanya! İngiltere'nin buğulu balığı, Holanda'nın filtrelenmiş yağı. Çin'in kabağı, Monte Karlo'nun matmazel dudağı... Bizimki olur lök. Çekersen çek, çekemezsen çök!

Nice mide kurbanlarını, görev şehidi diye ağıtlar düzerek Karacaahmet'e yolcu ettiniz de farkında değilsiniz.

Bay koltuğun bugün gevezeliği üzerinde olmalıydı. Başka soru sormama fırsat vermeden boyuna konuşuyordu:

— Elâlem sanat ödülü dağıtır, en usta bestekâra, romancıya, şaire madalya hediye eder. Bizimkiler İlyas ustalara, Bolu'lu Hasan Ağalara, Mengenli Osman Çavuş'lara altın madalyalar takarlar. Mutfak aşçıları, miçolar, garsonlarla hâtıra resmi çektirirler. Sarılıp yağlı alınlarını öperler:

— Mideler sizlere minnettardır! diye nutuk atarlar. Koltuğu ellerinden hayatları pahasına da olsa kaçırmak istememelerinin nedeni, mutfağa en yakın yerdeki masayı başkasına kaptırmak korkusudur...

Bu kadarı da fazlaydı.

Açmıştı ağzını, yummuştu gözünü, esirgemiyordu sözünü... Fırsatı ele geçirmiştim iyi. Vurdum tekmeyi:

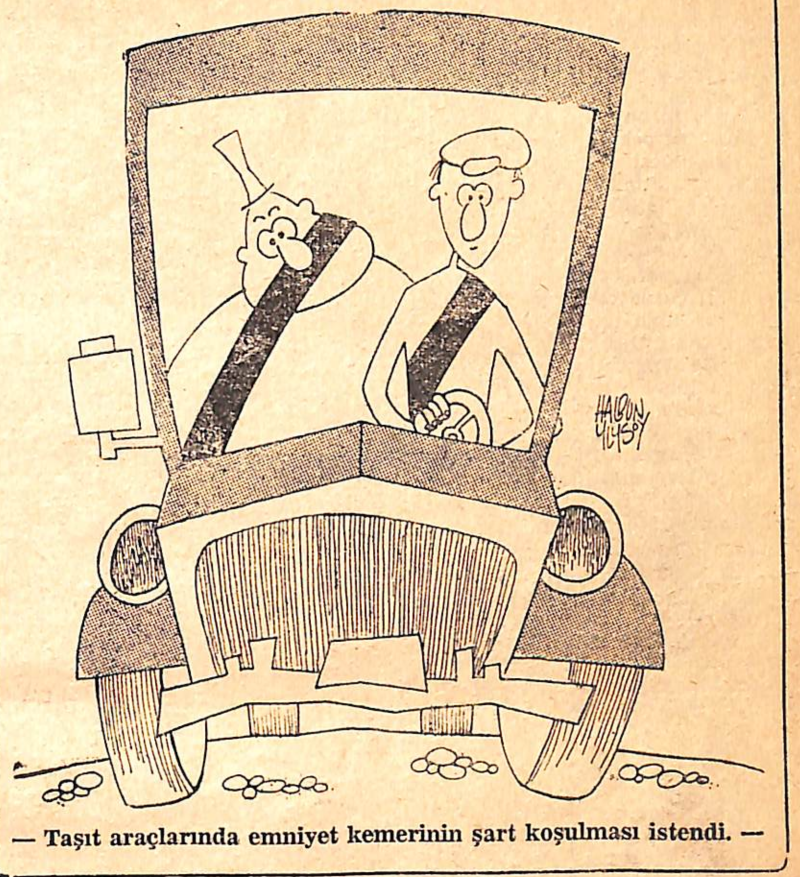
— Nankör! diye bağırdım. Üzerine çökme meraklıları bulunmasa, şimdi sen ya Bitpazarı'nda, ya da sobadaydın!... Kapat gayri ağzının fermuarını...

Kapıyı hızla çarparak dışarı fırladım.

Arkamdan bağırıyordu:

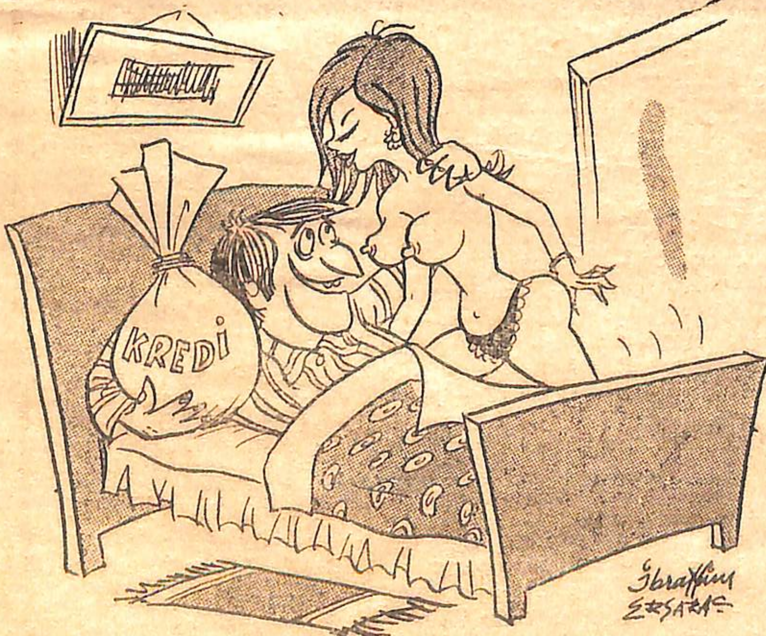
— Eline geçmişti fırsat, değerlendiremedin fakat. Makam koltuğuyum ben, değil boru. Çık üstüme safana bak. Nene gerek sormak soru. Senin gibi beceriksizler, alıklar koltuğa değil, koltuk değneğine layıktırlar!...

Burhan ESEN

— Taşıt araçlarında emniyet kemerinin şart koşulması istendi. —

Turistlere yatak açanlara kredi verilecek. — Gazeteler —

ÇİFTE KAVRULMUŞ:

«Sağ yanım yastık ister, sol yanım sevgilimi!..»

— Ne kızıyorsun ayol!.. Koluma gir demedin mi?..

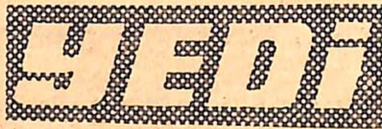

Yazılı

ÇAM FISTIKLARI!

PAZARTESİ :

Kepengi indiremez ya

Yersizlikten olsa gerek, piyasa haberleri de spor sayfalarında boy göstermeye başladı bu sıralar. İşte bunlardan biri:

«Konya Et - Balık 9 dalda faaliyet gösteriyor.»

Ve sıralamış altına:

«Bisiklet, masa tenisi, voleybol, basketbol, halter, taekvon Do, atletizm, futbol ve yüzme...»

Ne yapsın? Zaten et ve balık bulunmaz ki bizde!

SALI :

Arap saçı

Judo ajanı ilâç tanıtıcılığına (Propagandist) başlayınca, Trabzon'daki doktor ve eczacılar da judoya başlamışlar.

Görev, yetki ve kavram kargaşası buna derler işte.

Judocusu ilâç piyasasını eline alır; mesleği kaptıran doktoru, eczacısı judoya dadanır; kırık çıkık tedavisi de kalsa kalsa nalbantlara kalır!

ÇARŞAMBA :

Hem de aslanlar gibi

Hani güzelim başkentimizi dünyaya umacı gibi gösteren bir NATO araştırması vardı ya?

İşte bu rapor üzerine yabancı elçiler, Ankara'dan başka bir yere atanmaları için ülkelerine dilekçe üstüne dilekçe göndermeye başlamışlar. Çoğu pılısını pırtısını bile toplamış, tüymek için bir işaret bekliyor.

Gerekçeler malûm: Kanser ve tüberküloz gibi hastalıkların önemli oranda artması, insanı zehirleyecek ne kadar zararlı madde varsa Ankara'ya havadan yağması...

Alınmasınlar ama korkularını gördükçe doğrusu şaşıyoruz.

Yahu sizin «İnsan yakınlarıyla vedalaşamadan ölür» dediğiniz bu yerde, biz asırlardır yaşıyoruz!

PERŞEMBE :

Taktiği değiştir kuzum

Orta Doğu olaylarını yakından izliyor musunuz?

«Kime ne?» demeyin. Gazetelerin, bölgeyle ilgili haber başlıklarına göz atmanız, neşenizi bulmanıza yeter. İşte bir kaçı:

«İsrail, barış taarruzuna geçti.»

Ertesi gün, taarruzun bilânçosu:

«Dünkü baskında sivil halktan üç kişi öldü, yirmiye yakın yaralı var.»

Bakalım şimdi ne olacak derken, bir haber daha:

«İsrail, barış içinde bir arada yaşamak istediğini bildirdi.»

Ertesi gün bir liste daha:

«Lübnan'a giren İsrail komandoları bir köyü yerle bir etti. Ölü ve yaralı sayısı belli değil.»

Bugünkü gazetelerde gene bir haber:

«İsrail, barış taarruzuna devam edecek.»

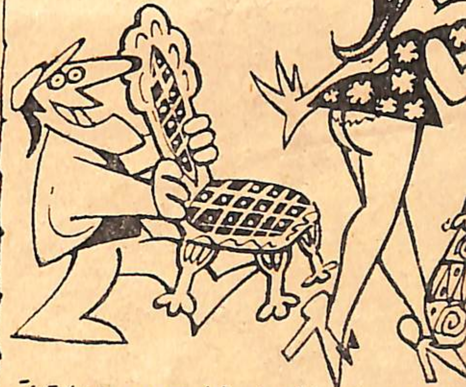
Kuzum erkeklik sizde kalsın, gelin değiştirin şu sistemi.

İkisi de «Taarruz» olduktan sonra savaşmanız, barışmanızdan daha yararlı olsa gerek.

Örneğin bir önceki savaşınız topu topu altı gün sürmüştü. Ama ne bu kadar insan ölmüştü, ne ortalık arenaya dönmüştü.

Savaşın ki, kan dökülmesin bari.

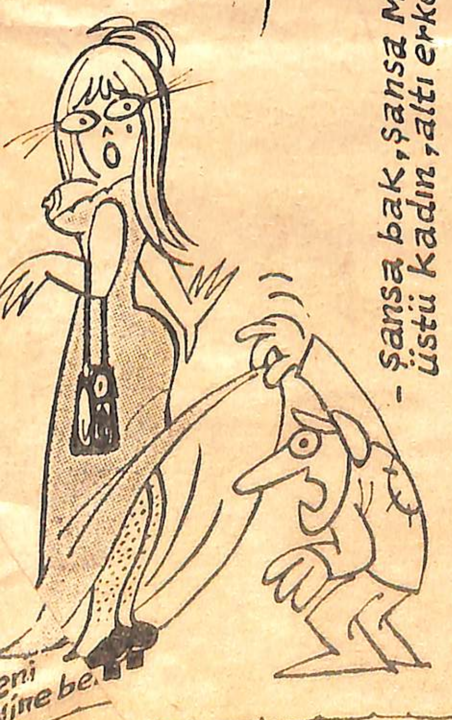

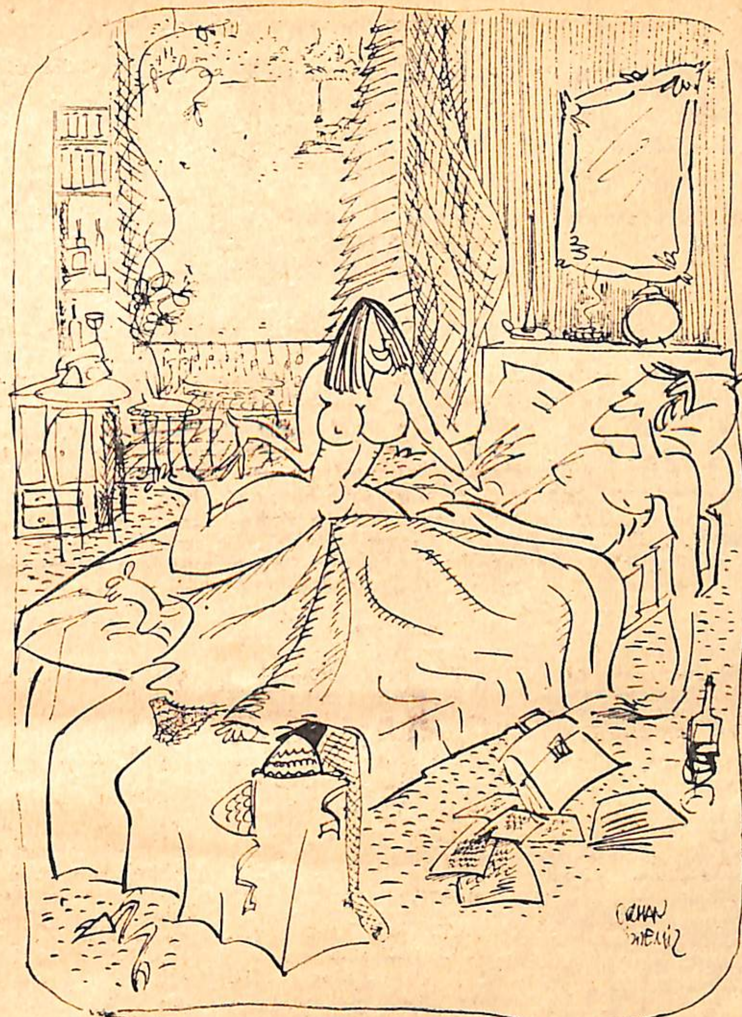

— İşte her şey anlattığım gibi oldu avukat bey... Ne dersiniz, dâvayı kazanırız değil mi?..

CUMA :

Ne bilgisizlik

Ülkesinin ileri bir sosyal hukuk devleti olduğunu belirten Kanada Sosyal Yardım Bakanı, «Vatandaşın bütçe açığını devlet kapatacak» demiş.

Hoppalaa!...

Koskoca Kanada'yı yanlış uygulama yüzünden cami kapılarında avuç açar duruma düşürecek adam.

Sosyal hukuk devletlerinde, devletin bütçe açığını vatandaş kapatır anam babam!

Vatandaşın bütçe açığına ise ne hükûmet karışır, ne devlet; durumu kurtarmak için birbirini söğüşler durur millet!

CUMARTESİ :

Sinyali biz verdik

Bir rapor hazırlayan Ortak Pazar Enerji Komitesi uzmanları, Avrupa Parlamentosunu uyarmışlar:

«Batı Avrupa 1980 yılında elektrik siz kalabilir!»

Uzman olup da kafa yormanın gereği var mı?

Her halde yüksekçe bir yere çıkıp Türkiye'ye doğru şöyle bir baktılar; bizim bugünümüzü görüp kendi geleceklerini çaktılar!

PAZAR :

Anlayamadık ki

Türkiye'deki çalıştırıcıların en pahalısı olan Didi, «Kulübü bırakırsam Fenerbahçe en az 20 yıl kendine gelemez» demiş.

Bir futbol hocası için az övünç verici başarı değil hani.

Sorumluluğunu aldığı takım şampiyon olamaz...

Bıraktığı takım 20 yıl kendine gelemez!

Afyon musun mübarek?

Kötü

Fiyatların durmadan yükseldiğini kabul eden Başbakan Talû:

«Hayat pahalılığına, hızlı kalkınma sebep oluyor» demiş.

Hızlı kalkınmaya, malûm; beşer yıllık kalkınma plânları sebep oluyor.

Eee, ne yapacağız?

Kalkınma hızını azaltacak tedbirler mi almalı, yemeden yaşamanın formülünü mü bulmalı?

Sıkıntı bu, biter mi?

Doğu'da peynir sıkıntısı başlamış.

Diğer bölgelerimiz bolluk, bereket içinde mi yâni?

Her yerin ayrı bir derdi var.

Doğu'nun sıkıntısı peynir...

Batı'nınki mangır...

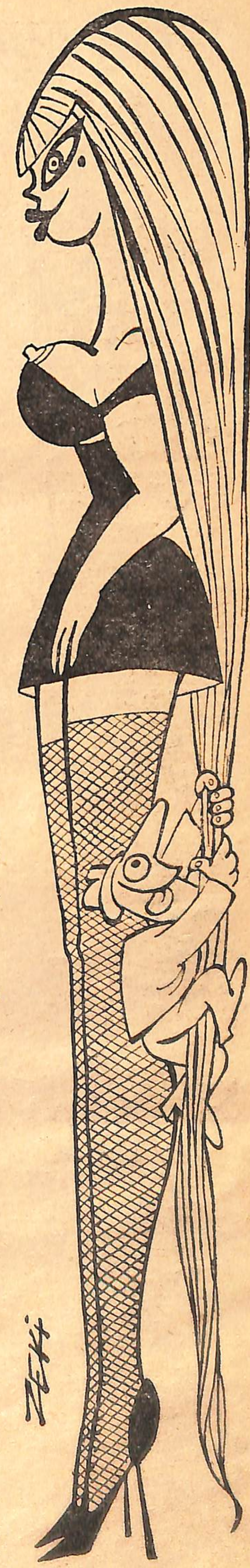
Üste para

İşçilerimize dış pazar arayıp dururken, tekliflerimize cevaplar gelmeye başladı. İlki en yakınımızdan. Avusturya Türk işçisi istemiyor, Türkiye'ye sermaye getirmek istiyormuş.

«Sermaye» dedikleri hepimizin bildiği gibi «Para»...

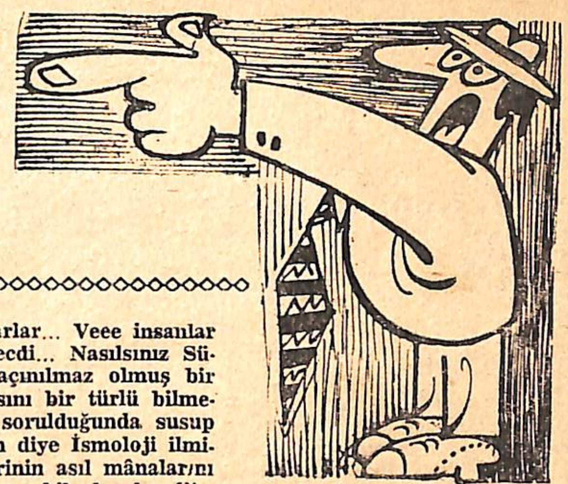
«Tek buralara gelmeyin, başınız sıkıştıkça postalarız» gibilerden üstü kapalı haraç vereceklerini mi belirtmek istiyorlar acaba?

Vedat SAYGEL

Yazısız

ADLARINIZIN MANASINI Biliyor musunuz?

SUAVİ SÜALP

Herkese âdet olduğu üzere ve tanınması için bir ad takarlar... Veee insanlar birbirlerini adlarına göre çağırırlar. Meselâ, «Gelsene Vecdi... Nasılsınız Süheylâ hanım?» gibi... Fakat ortada açıklanması artık kaçınılmaz olmuş bir durum bulunmaktadır. Bu da insanların adlarının mânasını bir türlü bilmedikleri ve kendilerine, «Senin adının mânası ne?» diye sorulduğunda susup cevap vermedikleridir. İşte insanlara gene bir iyilik olsun diye İsmoloji ilminin de yardımıyla, burada başlıca erkek ve kadın isimlerinin asıl mânalarını açıklıyoruz. Bu açıklamamızda yanlışlar olabilir. Doğrusunu bilenler kendileri düzeltme de yapabilirler. Fakat kimsenin isminin mânasına gücenmemesini önceden rica edeceğim... Çünkü isim isimdir, cisim de cisimdir...

* * *

ERKEK İSİMLERİ

SAFİ :

Saflatılmış, atlatılmış, patlatılmış, kurutulmuş mânasına gelir. Yanına kâr kelimesi gelince Safikâr olur. Safinaz kelimesi ise her tarafı naz olan bir hanımefendi mânasını ihtiva eder. Safi'nin yakın arkadaşı Nafi de nafile, boş yere, üzme kendini, her şey olur mânasına gelir. Sonları fi ile bitenler finale kalırlar...

CAFER :

Amerikancadan gelen bu adın aslı Ceyfır'dır. Eski bir aileden gelen Ceyfır'lar zamanında Kaliforniya'da ilk olarak zencileri pamuk tarlalarında çalıştırmışlardır. Tomy Ceyfır Alabama'da halen kireç kuyusu işletmektedir. Türkiye'ye gelen kardeşi Samy Ceyfır, Cafer adını almıştır. İşte bizim tanıdığımız Cafer budur. Cafer'ler ekseriya Sümerbank patiska fabrikasında çalışırlar ve beze çok meraklıdırlar. Her istendiğinde bez getirirler.

DURMUŞ :

Durmuş, fazla durmuş, bırakılmış, kokmaya yüz tutmuş mânasına gelir. Bunlar ekseri dururlar. Hiç yerlerinden oynamazlar. Ekserisi kahveci çırağı olurlar. Durmuş'lar saate de çok meraklıdırlar. Fakat bunların genel olarak saatleri de durur.

MARUF :

Hiç kimse tarafından bilinmeyen, göze batmayan, tanınmamış mânasına gelir. Bunların genel karakteri içinde şöhretli olmak hırsı yatar. İsmi Maruf olup da hiç kimsenin tanımadığı birçok kişi vardır. Bunlar ekseri silik ve sessiz adamlardır.

RECAİ :

Rücu eden, kaçan, su koyveren mânasına gelir. Recai'ler içinde açıkgözlerine Cingöz Recai adı verilir. Uyanık adamlardır. Recai'lerden en çok muhasebeci çıkar.

BAHTİYAR :

Mutlu, mesut, tıkırı yerinde mânasına geldiği halde, bunlar hem bahtiyar olmayıp hem de çabuk ihtiyarlarlar. Bahtiyar'ların duruşları ve bakışları çok mahzun ve içler acısıdır. Bahtiyar'ların içinde evlilikte hapı yutmuş ve karı vırvırından kendilerini kahvelere atmış olanlar parmakla gösterilmeyecek kadar çoktur.

TEYFİK :

Tevkif eden, tutuklayan, yakalayan mânasına gelir. Teyfik'ler içinden çok polis ve sivil memur çıkar. Teyfikler, atik, seri ve kül yutmayan tiplerdir. Her Teyfik'in cebinde bir tevkif müzekkeresi vardır. Teyfik'ler kanun adamıdır.

BURHAN :

Buhran geçiren, sıkıntılı, sinirli, tansiyonu yüksek mânasına gelir. Burhan'lar yolda giderlerken sık sık puflarlar ve söylenirler. Bunların yakınlarında dolaşmak can ve mal emniyeti bakımından sakıncalıdır. Burhan'ların içinde sesleri güzel olanlar çıkar ve ekserisi hafız olurlar. Hafız Burhan gibi...

VEDAT :

Vadeden, oyalayan, uyutan, vakit geçiren mânasına gelir. Vedat'lar ince uzun ve seri hareketli olurlar. Karşısındakileri ikna kabiliyetleri fazladır. Vedat'ın daha yumuşağına Sedat denir. Vedat'ların içinde avukat ve hâkimler çoğunluktadır. Ayrıca Vedat'lar senet ve bono ile iş görürler. Bunun neden olduğu hâlâ meydana çıkmamıştır. Vedat'ların imzaları güzeldir.

SADIK :

Bağlı olan, gözü kapalı inanan mânasını gösterir. Sadık'ların içinde uşak veya hizmetkâr olanlara sık sık rastlanır. Sadık'lar çok sadık oldukları halde, aniden kazık atabilirler. Bunun için her Sadık sadık değildir. Bazıları da sabıktır. Sadık'ların yeminlerine de pek inanmamalıdır. Bunların içinde yalancı şahitlik yapanlara mahkeme koridorlarında rastlanır.

KADIN İSİMLERİ

SUZAN :

Aslında sızın mânasına gelir. Fakat Suzan isminin asıl mânası susan, konuşmayandır. Suzan'ların içinde aksi gibi az konuşanlara hiç rastlanmaz. Suzan'lar etine dolgun ve balıketi olurlar. «Ateşi suzanı firkat yaktı cismi canımı» şarkısı da bunlar için çıkmıştır. Suzan'lar içinde iyi dolma pişirenlere rastlandığı gibi bazıları da çok güzel pilâv pişirirler.

NEBAHAT :

İsminin karşılığı kabahat yapmış olandır. Nebahat'lerin Sabahat'larla yakınlığı da meşhurdur. Nebahat'lerin içinde manikürcüler revaçtadır. Fazla su koyverme top bal gibi taçtadır. Nebahat'ler çok kabahat yaptıkları için çok kolay yalan söylerler. Kara kaşlı kara gözlü olan Nebahat'lerin içinde sarışınlarına burada rastlanmaz.

NEBİLE :

Ne bileyim mânasına gelen bir isimdir. Nebile'ler ekseri pek bir şey bilmez gibi görünürlerse de çok şey bilirler. Nebile'lerin içinde ebeler baş köşeyi doldurur. Nebile'ler çok canlı ve neşeli olurlar. Fıkır fıkırdırlar. Kaynarlar. Bir müzik sesi duyunca oynarlar.

NEFİSE :

Nefsine hâkim olamayan mânasına gelir. Nefi'se'ler tavsiye ederim çok nefis olurlar. Nefise'lerin içinde nefis pastahanesinde oturanlar çoğunluktadır. Ekserisi göze batarlar ve gece erken yatarları. Evlendikleri zaman kocalarının beline tekme atarlar. Nefise'ler çok çabuk fikir değiştirir. Nefisleri için her şeyi yaparlar. Tahimnlere göre üç tane Nefise bir keşkül eder.

SEVDA :

Aşkın sihri, sevilen, okşanan mânasına gelir. Sevda'lar hülyalı bakışlı, romantik ve füsunlu olurlar. Sevda'ların içinde dansöz olanlar çoktur. Sevda'lara yakalanmamak için mutlaka karşıki kaldırımdan yürümek erkekler için kaçınılmaz bir vazifedir. Sevda'lar lokantalar, gazinolarda ve umumi yerlerde herkesin bakışlarını üstlerinde toplarlar. Sevda'lar üzerine çok şarkı ve beste yapılmıştır.

BÂKİRE :

Ellenmemiş, hiçbir şekilde iffetine dokunulmamış, saf mânasına geldiği halde aksine Bâkire'ler içinde bu vasıfta bulunanları bulmak zordur. Gerdek gecesi en çok tutulan bu bayanlar ideal genç kız tipini teşkil ederler. Bâkire'lerin ekserisi evlenemezler ve bâkire kalırlar. Bâkire'lerin kısa boylu ve tombul olanları piyasada çok tutulur. Bilhassa 1957 modelleri revaçtadır. Bâkire'ler ekseri Bâkir'lerle evlenmeyi arzularlar. Her türlü tazelik ve güzellik içinde oldukları için kısmetleri çabuk çıkar.

Suavi SÜALP

LÜTFEN BEKLEYİNİZ

— Halka ucuz televizyon cihazı imâl edilecek. —

Sizin için

KÖR TAVUK

Olay Afyon'un Çay ilçesinde geçer.

Bir arkadaşı, annesi pazardan tavuk satın alması için gönderir. Pazarda dolaşırken Çay'da herkesin nüktedanlığıyla tanıdığı Cızık Ese adında birinin tavuk sattığını görür. Bir süre pazarlık ettikten sonra uygun bir fiyatla tavuğu satın alır. Eve götürdüğünde, annesi arkadaşa:

— Oğlum, bu tavuğun gözleri kör. Git sağlam bir tavuk al, der.

Arkadaş, tekrar Cızık Ese'nin yanına gelir ve tavuğun gözlerinin kör olduğunu, sağlam bir tavuk almak istediğini söyler. Bunun üzerine Cızık Ese:

— Evinizde yeteri kadar okuma-yazma bilen var. Gözleri sağlam bir tavuk satın alıp da kâtip mi edeceksiniz? deyince arkadaş kör tavukla tekrar eve dönmeye mecbur olur.

Mevlüt ÇELİKBAŞ
A.Ü. D.T.C. Fakültesi Alman Dili ve Ed. III. — ANKARA

— Hah.. hah!.. Sen yine istavrit mi yakaladın?..

(Nuri BİLGİN)

AKILLI KEREM

Komşumuzun beş yaşındaki küçük oğluna, babası yaptığı harekete kızarak:

— Sen neden böyle domuzsun? diye bağırdı.

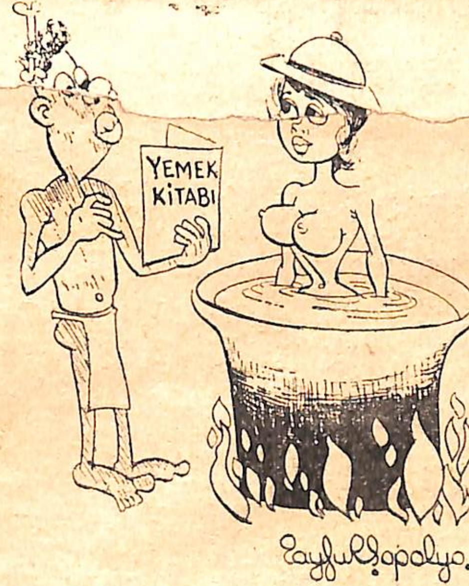
Ben de, çocuk ağlamasın diye şaka olarak:

— Babası, Kerem büyüdü aslan oldu artık, dimi Kerem? dedim.

Küçük kerem bana ne dese beğenirsiniz:

— Sunar abla, babam yalan mı söyleyecek! Büyüyüp aslan olmadım ki, ondan domuzluk yapıyorum. Onsekiz yaşımda aslan olucam. Ben daha domuzum değil mi baba?...

Sunar AYBAR
Konya altı Cad. 7. Sok. No: 12/8
ANTALYA

Yazısız

(Tayfur ŞAPOLYO)

KILIBIKLIK DİPLOMASI

Samimî bir aile toplantısında söz, kılıbıklık ve kazaklık konusundan açılmıştı. Çok şakacı bir insan olan ev sahibi arkadaş, kendisinin iyi bir kılıbık olduğunu ve bu hususta bir de diploması bulunduğunu söyleyerek itinayla sakladığı yerden çıkardığı kılıbıklık diplomasındaki notlarını yüksek sesle okumaya başladı. Bütün notları 9 ile 10 idi. Ev sahibi arkadaş bundan gurur duyuyor ve iyi not aldığından da pek neşeli görünüyordu.

Bu arada arkadaşlardan birisi, kılıbıklık diplomasının ne demek olduğunu sorunca, cevabı yapıştırdım:

— Ne olacak kardeşim? Bu, erkeklik zayi ilmühaberidir!...

Ahmet ARAS
Ağır Ceza Mahkemesi Zabıt Kâtibi
Ermenek/KONYA

YENİ RAKI

Bir gün olsun,
Şu Yeni Rakı kadar olamadın.
Bir gün olsun,
Onun kadar teselli veremedin bana.
Ben de işte bu yüzden;
Seni, Yeni Rakıdan
Daha az seviyorum.

HÂDİ HANKENDİ
Sarıgüzel Cad. No: 78/1 Zafer Ap.
Daire: 4 — Fatih/İSTANBUL

AMAÇ

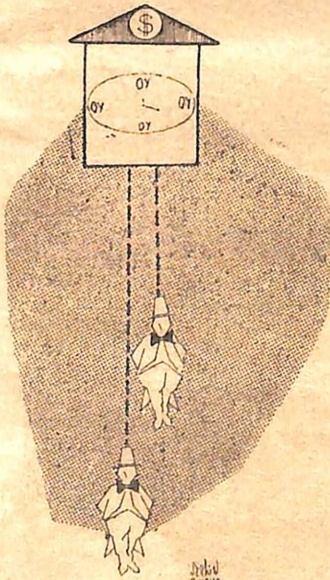
Bir köye staja gitmiştik on arkadaş. Bizi hemen köyde bulunan Halkevinin bir odasına yerleştirdiler. Aradan bir kaç gün geçmişti. Bir gün öğrencilere sordum:

— Çocuklar Halkevlerinin niçin açıldığını biliyor musunuz?

Çocuklar biraz durduktan sonra cevap verdiler:

Stajyer yatsın, muhtar emmi de elma deposu ve inek ahırı olarak kullansın diye.

Necmettin SAVAŞ
Paslıkaya köyü, Altınözü/HATAY

Yazısız

(Seçkin TEMUR)

KAFES

Bakmayın yaşım gençtir
Az yaşadım çok gördüm
Kaç kişinin başına
Beş şişle çorap ördüm

Düşürmedim kendimi
Ne tuzağa ne dile
Balta taşa vurulmaz
Doğrusu bile bile

Kaçardım çapkınlardan
Yutturmasın hap diye
Sokulmadım onlara
İstemedim hediye

Bana isim taktılar
Çalı Kuşu FERİDE
Kaç kalbi yaralayıp
Bırakmıştım geride

Hoşlanırsam gülerek
Göz ucuyla bakardım
Beğenmezsem somurtup
Kaşlarımı çatardım

Şimden sonra fırsat yok
Öyle sonsuz hevese
Açıkgözün birisi
Soktu beni kafese.

NACİYE SÜKAN
Sarıyer/İST.

MEMET'İ GÖRDÜN MÜ?

Geçen yaz izine Türkiye'ye gitmiştim. Köye uğradığımda, eş dost, akraba, komşular hepsi geldiler hoşgeldin demeye.

Hoş beşten sonra, komşumuz Fatma teyze:

— Benim Memet'i gördün mü, nörüyor Memet? İşi gücü iyi mi? diye sordu.

— Fatma teyze, ben Almanya'da çalışmıyorum, Hollanda'da çalışıyorum, diye cevap verince:

— Ora Alamanya'nın köyü değil mi?... demesin mi!?.

Kadir BAŞBUĞ
Amsterdam/HOLLANDA

KARANLIKTA

Bir gün Amerikan Türkiye Derneğinde elektrik kesilmişti. Sınıfta oturuyor, öğretmenle sohbet ediyorduk. Birden başımın, bir başkası tarafından kaşındığını hissettim. Korku ile:

— Kim başımı kaşıyor? dedim.

Yanımda oturan Cengizhan:

— Aaa.. çok özür dilerim, kendi başım sanmıştım da... dedi.

O anda sınıfın içi kahkaha sesleri ile doldu.

Nazan ERYURT
Gazipaşa Mah. 551 Sok. Bağlar Karakolu yanı No: 154/5
ADANA

VAR MISIN??

Dansı bilmem,
Ayağına basarım sonra.
Hem sarmadı,
Bu hava beni.
Çal davulu zurnayı,
Var mısın?
Oynayalım seninle,
Karşılıklı.

MAHMUT TURGUT
P.K. 27 — VAN

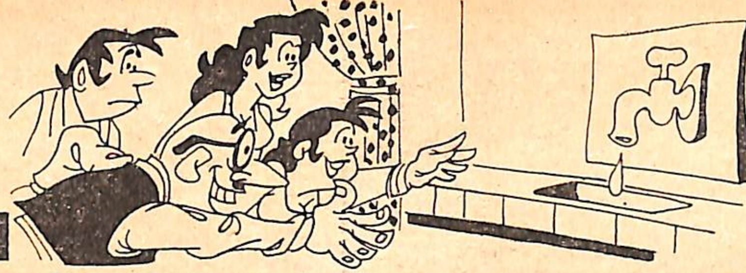

Yazısız

(Kemal AKKOÇ)

YERYÜZÜNDE BİR CENNET!

VEDAT SAYGEL

Bize gelişlerinin daha ilk dakikasında gitme hazırlığına girişirken, homur homur homurdanıyordu teyze:

— Buraların böyle olduğunu bileydim, evimden dışarı adım atmazdım! Hani sizin suyunuz?

— Oh olsun, dedim eşime. Çağıralım, dünya gözüyle bir kere daha göreyim diye başımın etini yer misin? Çağırdın, gör işte!

Kadıncağız kaldı iki arada. Bir yandan yıllardır görmediği teyzesine abdest alacak su bulmaya çalışıyor, bir yandan beni yumuşatmaya uğraşıyor:

— Sizin için bir ibrik su ayırmıştım teyzeciğim. Fakat ibriği bulamıyorum.

Dönüyor bana:

— Ne olur tatsızlık çıkarma. Seni daha yeni görüyor. Bilirsin ilk görüşte edinilen intibaın izleri kolay silinmez.

— İyi ama şekerim, «Bizim oraları bir görseniz, yeryüzünde bir cennet» diye kandırarak zorla getirmenin ne âlemi vardı? Kaçıyorlar işte... Cennetten kaçıyorlar!

Teyzenin homurtularına henüz tanışmadığım enişte beyinkiler katıldı:

— Yürü hanım, şu çölden canımızı bir kurtaralım, yürü!...

Bizimki ağlamaklı, sarıldı boynuma:

— N'olur durdur onları...

Durduramadık. Ne söyledikse dinletemedik. Kapıyı çarpıp çıkmalarını eşimin ricaları da önleyemedi.

— Yoo kızım, dediler. Sen değil, baban mezardan çıksa bizi burada tutamaz! Siz bize buyrun. On onbeş gün misafirimiz olun, bakalım bir daha ayrılabiliyor musunuz? Güneş dersen, güneş bizim orada. Su dersen, suyun kaynağı bizde. Temiz hava, bol gıda... Nasıl anlatayım? Bizim oralar gerçek bir cennettir canım. Yeryüzünde küçücük bir cennet!

Trrak! Örtüldü kapı.

— Gittiler!

— Evet canım, gittiler.

Bir haftalığına çağırdığımız misafirlerini bir dakikada kaybetmenin üzüntüsüyle başladı burnunu çekmeye:

— Ne yapalım?

— Dâvet edilmişken biz gidelim. Elimizde adres var ya, haftasına damladık! Beni değil ama kızlarını görünce çılgınlara döndüler. Amacım, bizi iki paralık etmelerinin hıncını almak olduğundan onlar konuşuyor, ben kusur arıyorum. Fakat yapan namussuz öyle yapmış ki, tek kusur bulmak mümkün değil! Mahalle modern, evler modern, insanları, yolları, parkı, bahçesi, her şeyiyle modern. Çoluk çocuk bittik! Ben:

— Gelmişken şöyle bir onbeş gün kalırız artık, diyorum. Eşim:

— Yirmi günden önce gitmem, diyor. Şu güzelliğe bak şekerim; her şeyiyle gerçek bir cennet!

Biz artırmaya girişiriz de çocuklar durur mu? Tatlı bir ihalenin birbirini kıran müteahhitlerine döndük. Oğlan:

— Siz dönseniz bile ben kalırım, diyor. Bir aydan önce adımımı atmam eve!

Kız:

— İzin verirseniz yazı burada geçireyim, diyor.

Ev halkı da bizi kışkırtmak için söz birliği etmiş sanki. Cennette yaşadıklarına iyice inandırarak kıskandıracaklar sözde. Biz gördüklerimizin hayranlığından kurtulmaya çalışıyoruz, onlar görmediklerimizi göstermeye çalışıyorlar.

Evin kızının peşine takılan bizim kız, az sonra ağzı bir karış açık döndü.

— N'oldun? dedik. Besmelesiz yatır görmüş ziyaretçiye dönmüşsün...

— Bir dahili haberleşme sistemi var, bayıldım! dedi. Telefonu aç kapıcıyla konuş, kaloriferciyle konuş, kapıya gelen ziyaretçiyle konuş!

Onun lâfı bitmeden oğlan geldi:

— Ohoo, çöp derdi diye dertleri de yok bunların. Mutfaktaki kapağı açıp açıp çöpleri fıydırıyorlar borudan aşağı!

Hay Allah... Şurada biraz daha kalırsak insanlığımızdan, yaşadığımızdan kuşkuya düşeceğiz! Can sıkıntısıyla tuvalete girdim, pırıl pırıl musluklar... Çevirdim, su yok!

— Hani sizin suyunuz? diye bağırarak nasıl dışarı fırladığımı bilmiyorum!

Millet dökülmüş hole, kimi bana soruyor, kimi birbirine...

— Ne yokmuş? dedi teyze.

— Su yok, su... Hani sizin suyunuz?

Çoluk çocuk karşıma geçmiş «Ayıp ediyorsun» gibilerden işaret üstüne işaret çakıyorlar ya, kimin umurunda! Suyun en gerekli olduğu bir yerde susuz kalır da nasıl ayıbı düşünür insan?

Benden fazla şaşıran enişte:

— Hay Allah, diye telefona yürüdü. Su yok demek! Oysa bugün için suyun verileceğini vaadetmişlerdi belediyeden. Şimdi öğrenirim nedenini.

— Yaa, bir öğreniver Şükrü'cüğüm, diyen teyze, şişe suyu aldırmak için kızını bakkala gönderdi.

Sonra üzgün, döndü bize:

— Böylesine mahçup olacağımızı bileydim, sizleri dâvet eder miydim hiç?

— Aman teyzeciğim, olmayan su olsun, diyerek meseleyi tatlıya bağlamaya çalıştı eşim. Üzülmeye değer mi? Su bu, zaman olur akar, zaman olur kesilir.

Ama kadıncağız mahallesine toz kondurmak istemiyor:

— Yooo, kesilmez! diye burnunu dikti havaya. Bizim suyumuz, elektriğimiz hiç kesilmez. Neden derseniz...

Bir kere evi alırken onlara, «Suyu ve elektriği hiç kesilmez» demişler. Fakat taşınmışlar ki, ampul var elektrik yok. Musluk var, su yok! Nedenini sormuşlar, mahalli belediyeden semtin tek artezyeninin ihtiyaca yetmediği cevabını almışlar.

Şişe suyu geldi. Ellerimi yıkarken devam etti teyze:

— Önayak olduk mahalleliden para topladık, belediyenin ikinci bir artezyen açmasını sağladık. Suyunuz şu tarihte akacak dediler. Söz verdikleri gün geldi, su gene yok. Şükrü'cüğüm işin peşine düştü ki, su bulunmuş da, eldeki tek motor iki kuyuyu çalıştırmaya yetmiyormuş. Peki ne yapacağız?

— Motoru da biz alıp hediye edelim, dedi mahalle halkı.

Aldık. Dün teslim ettik, bu sabah akmaya başlamıştı.

Eşime fısıldadım:

— Ne kadar oldu teyzenlerin bu evi almaları?

— Altı yıl mı, yedi yıl mı öyle bir şey...

— Yedi yıldır susuz mu bunlar yâni?

Kadın ne olsa onların kanını taşıyor. Teyzesi, eniştesi dururken bana uyacak değil a.

— Ne susuzluğu canım, dedi. Mahallenin her yeri su. Kuyunun kazılması uzun sürmüş o kadar.

Neşeyle yanımıza sokulan enişte:

— Ben demiştim canım, dedi. Bu işte bir aksilik olacak diye... Zira bizim suyumuz hiç kesilmez. Motor yanmış! Akşama doğru mutlak verileceğini söylediler.

— Küp gibi, kazan gibi bir şeyler bulundurup, su geldikçe toplasanız bâri, diyecek oldum, karı koca ikisi birden:

— Neden? diye gürlediler.

— Hani kesildiği zamanlar sıkıntı çekmezdiniz de...

— Suyumuz hiç kesilmez ki...

— Canım kesilmez a, hani tutukluk yaptığı zamanlar diyecektim.

— Oturalım şöyle, birer kahve içene kadar gelir.

Sülâlece toplandık mutfağa, diktik gözlerimizi açık bırakılan musluklara, kahve içerek vakit öldürmeye çalışıyoruz. Dalmışım. Bilmem havanın sıcaklığından, bilmem enişte beyin su konusunda yaptığı uzun konuşmadan... Bir bağrışmayla yerimden fırladım, enişte çiftetelli oynuyor!

— Damladı bak! diyerek bir tokat indirdi omuzuma. Gördün mü suyu?

Ben kendime gelip musluğa bakana kadar gelmiş de gitmiş bile!

— Görmedim.

— Gözlerini ayırma, şimdi gene gelir.

Millet birbirine damlaların iriliğini, suyun berraklığını anlatıyor, ben gözlerim musluklarda nöbet tutuyorum.

Hırıltı da kesilince:

— Gene bir aksilik oldu garanti, diyerek mutfaktan çıktı enişte. Yok sa buranın suyu hiç kesilmez.

— Muhakkak gene bir aksilik olmuştur Şükrü'cüğüm, diye kocasını onayladı teyze. Sen bir telefon edip öğreniver bakalım. Nasıl kesilirmiş? Su kesilmesi diye bir şeyi ilk defa görüyoruz.

Gitti geldi enişte:

— Aman neyse, gözlerimiz aydın. Su bolmuş Hem öyle bolmuş ki, akacak yer arıyormuş. Ansızın verilince...

Teyze devam etti:

— Allah bilir belediyeyi sel aldı!

— Yok, dedi enişte. Belediyeyi sel almamış, ana boruyu patlatmış.

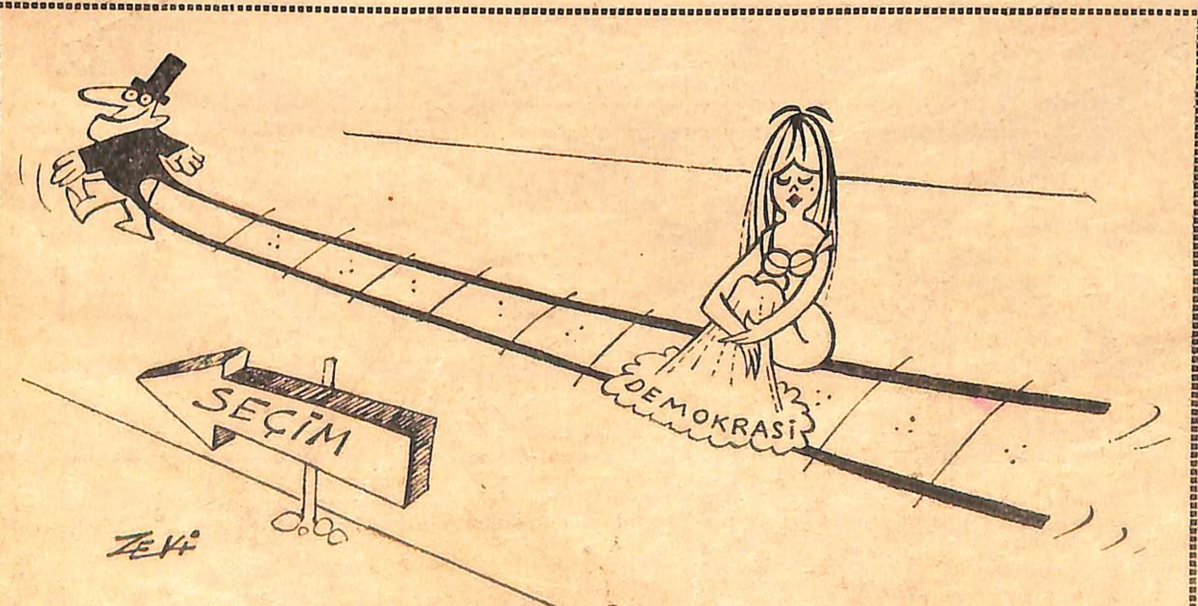
— Belliydi canım bir şeyler olduğu... Yoksa durup dururken suyumuzun kesilmesi olacak şey değil!

Üç gün geceli gündüzlü musluk nöbetinden sonra, suyun damlasını görmeden canımızı dar attık evimize. Oh be, insanın kendi evi gibisi var mı? Yaşadığın yer cennet olmayıversin ne çıkar? Suyu devamlı akmayıversin. Ama ev eve, semt semte, insanı insana benzesin.

Geçen gün mektup aldık teyzeden. «Geçen gelişinizden hiçbir şey anlamadık» diyor. «Su derdine düşmekten doğru dürüst hatırınızı bile soramadık. Şimdi bizim buraların en tatlı zamanı. Bir fırsatını bulun da, hiç olmazsa bir haftalığına gelip dinlenin. Temiz hava derseniz, burada. Bol gıda derseniz, burada. Güneş, su, sıhhat burada. Dün Şükrü eniştenız gene belediyeye uğrayıp, suyun neden akmadığını sormuş. Su çok bol demişler. Öylesine bol ki, akışın şiddetinden ille ya motor yanıyor, ya ana boru patlıyor. Bir aksilik olduğunu biliyorduk zaten. Zira normal zamanlarda sularımız hiç kesilmez.»

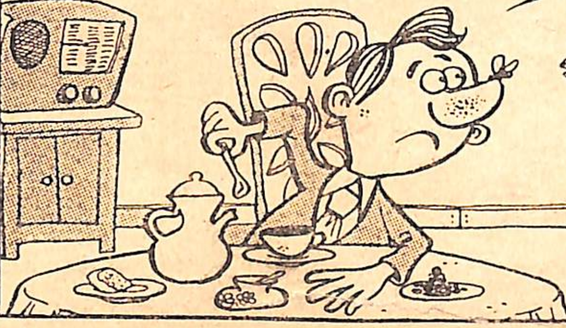
Mektubun sonuna bir de not kondurup, «Sizin oralarda su yoktur. Gelirken kirlilerinizi de getirirseniz burada bol suyla iyice yıkarsınız» da eklememiş mi?

Vedat SAYGEL

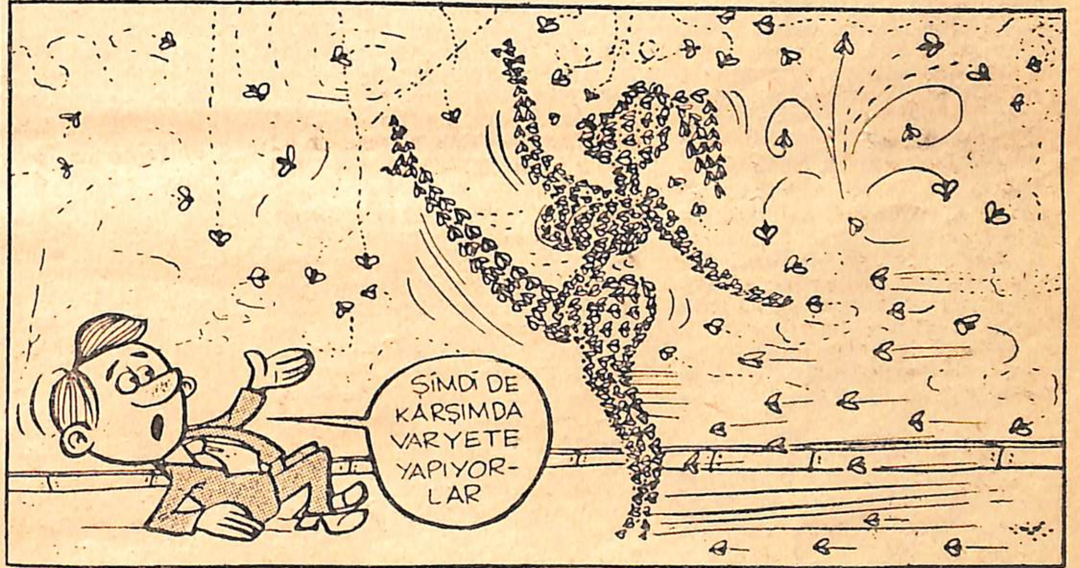
— Politikacılara göre, «Demokrasi, rayına oturdu.» —

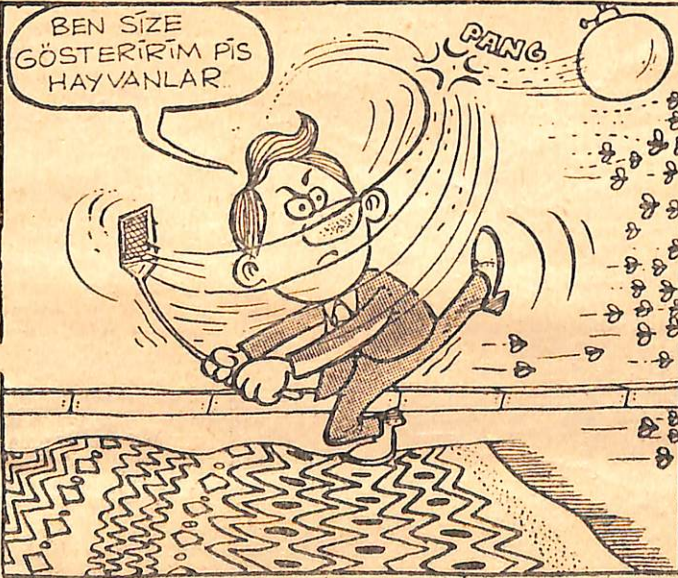
NE ŞEHİTTİR NE GAZİ......

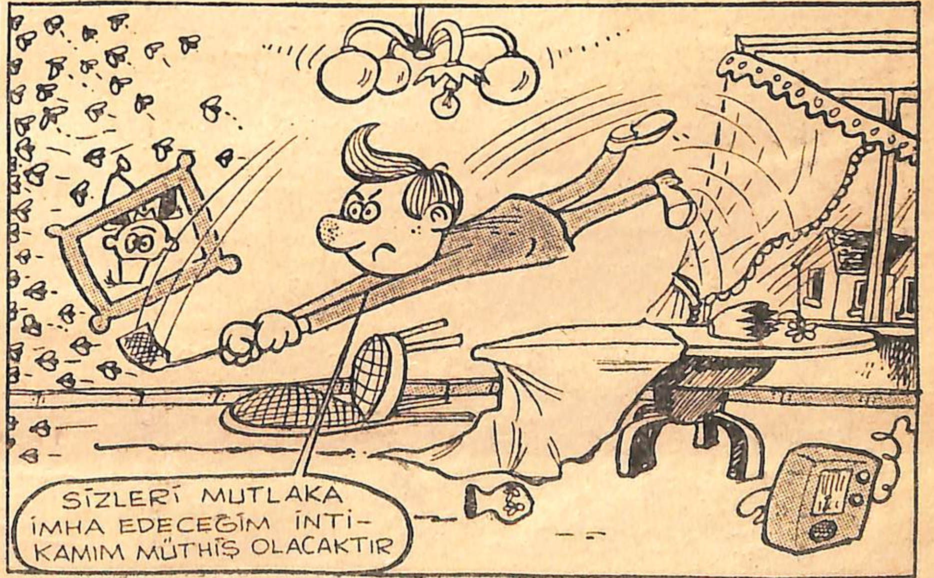

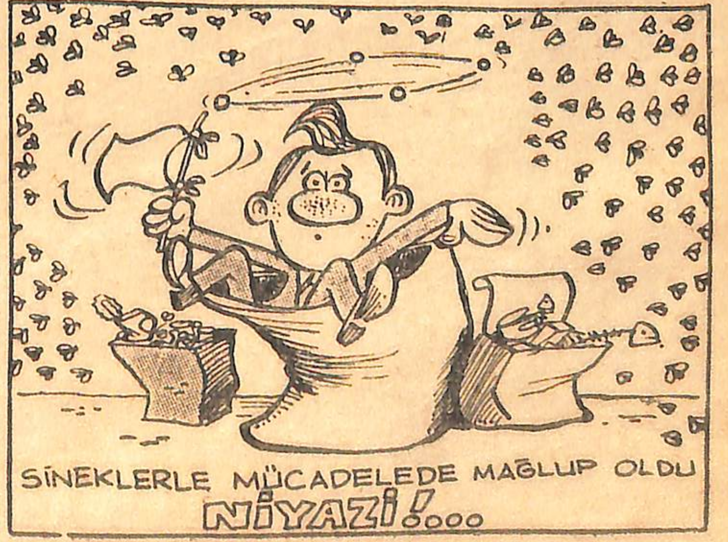

Zor Denilen Daha Kolaymış!..

NURETTİN TÜRKER

O GÜNLERDE yaş otuzu bulmuş, ben hâlâ yuva kuracak bir eş bulamamışım. İyi niyetime engel olan tek sebep, para... Bekâr, yalnız biri olarak ay ortasında parasız kaldığıma göre, evlenirsem kimbilir ne olur? diye kısacık bir orantı kurmam yetiyor. Daha derine dalmaya gerek yok. «Bekârlık sultanlıktır.»

«Sultanlıktır» ya, bir gün sinemada yanıma oturduğum genç kız, sultanlığı da, parayı, pulu da silip attı kafamdan. Mıknatısla çeker gibi, adım adım yürüttü peşinden ve oturduğu evin kapısına kadar getirip, bıraktı.

«Kimdir, neyin nesidir?» araştırması... «İyidir, hayırlı olacaktır» sonucu ve «kız isteme heyetinin hareketi.»

Mendil alındı, nişan tarihi tesbit edildi...

Cebimdeki küçük not defterini kapattım. Daha hesabın gereği yok. Şimdi nişanım var ve bu da deftere, kaleme gelmiyecek meçhul, zorunlu harcamalar demek.

«Nişanda en iyi hediye değerli bir yüzük, bilezik gibi şeylerdir. Hem, ilerde —Tanrı korusun— sıkışık bir durum olursa, bunları paraya çevirmek kolay olur.»

Sağolsunlar, güngörmüş tanıdıkların söyledikleri içersinde en çok bu fikir aklıma yattı. Başladım kuyumcu kuyumcu dolaşmaya...

Tuhaf olan şu ki; apartmanı bile taksitle veriyorlar da «ziynet eşyası» her yerde peşin. «Taksit» in «T» sini bile söyletmeden «peşin, en son fiyatı» diye yapıştırıyorlar. Eh, ne yapalım; ben de nasıl olsa bir taksitçi kuyumcu bulurum diye teselli oluyorum. Bir yandan da nişanlıma kısa ziyaretler yapıyorum...

«Kısa ziyaretler» tahmin etmediğim sahneler yaratıyor. Nişanlımla yalnız kaldıkça «safça hamleler» uyguluyorum. «Mertçe ve cömertçe» karşılıklar görüyorum.

«— Şu parmağına dışı plâtin, taşları pırlanta, karanlıkta alev alev yanan, ışıkta göz yakan bir yüzük alacağım...»

Yalan mı? Arıyorum ya... Ve nişanlımın titrek elleri uzanıyor, ben de kollarımı açıp, nikâh iznine kadar alçalıyorum.

Öteki ziyaretlerimde hep aynı şeyleri tekrarlamak ayıp olacak diye yenilik getiriyorum:

«— Şu güzel kolları som altından bileziklerle boydan boya donatacağım» diyorum. Ya da «Göğsünün masal gibi duruşuna uyacak bir gerdanlık arıyorum. Taşı yakut, yanı zümrüt, çerçevesi lâl olacak...» dedikçe, nişanlım sevgimin kabına sığmaz büyüklüğünü anlıyor, karşılığında ilgi ve ikramını artırdıkça artırıyor...

Günler, haftalar böyle geçti ve nişan günü gelip çattı. Aracı ve habercilerin dediğine göre: «Benim masraflı, fedakâr yatırımlarıma, küçük de olsa karşılık verilecekmiş.» Henüz bir şey yapmadım ama, insan ömür boyu birlikte yaşayacağı kimseye yalan söyler mi? Nişanlım «neler neler» takacağımı günü gününe ilân etmiş demek. Kız tarafı da bütçelerine göre bana hediye hazırlıyor...

Nişan gecesi, taksitçi bir kuyumcu bulamayışın kederi ile koştum salona. Neyse, çiçekler ve pasta gelmişti. Nişanlım, üzerimde kıymetli bir yük taşıdığımı sanarak kalabalığa karışmamı istemiyordu. Ben yine de arada bir kapıya doğru atılıp, uzun uzun dışarıya bakıyor, sanki birini bekliyordum. Duysunlar diye de rasgele bağırıyordum:

«— Geldiler mi?»

Herkes kimin geleceğini merak etmeye başladı. Tatlı fısıltılar kulaktan kulağa aktarılıyor:

«— Kim olsun, kuyumcuyu bekliyor damat. Ne şanslı kız. Som altın, el kadar bilezikler. Yakut taşlı, zümrüt kakmalı gerdanlık. Plâtin ve elmas taşlı yüzük. Kuyumcu gelmek için üç muhafız kiralamış.»

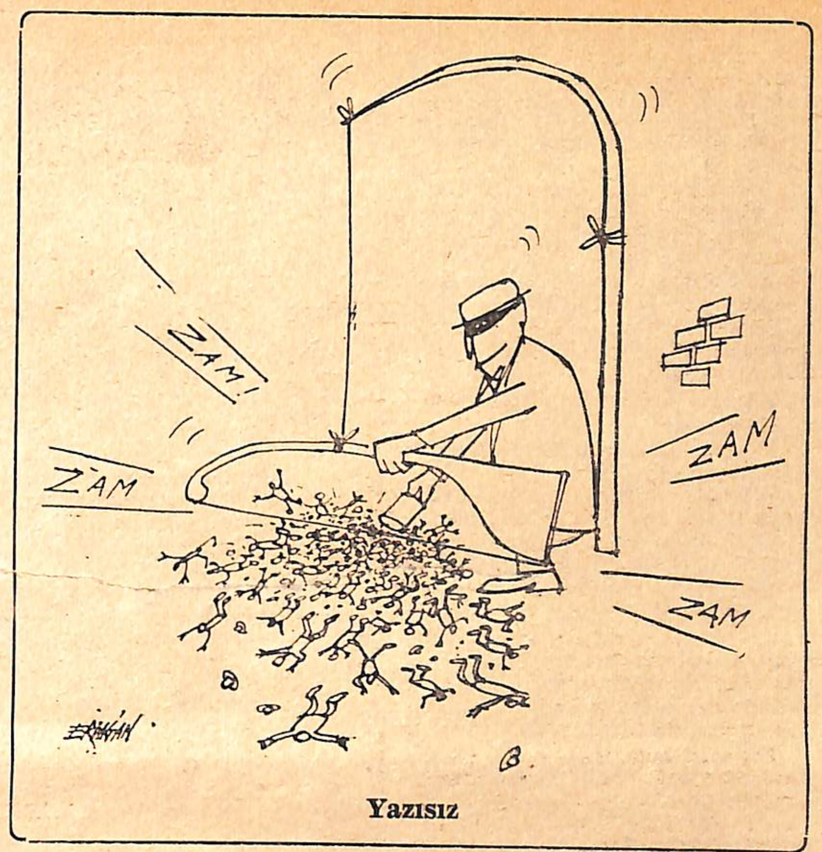
Aman aman, hiç olmazsa reklâmı bol olsun da... Bir aile büyüğü «geç kalınmasın» düşüncesi ile olacak ortaya çıktı. Kurdeleyi kesti, yüzükleri parmağımıza taktı. Müzik, alkışlar... Nişanlımın babası kutlamadan sonra altın bir kol saati, altın kravat iğnesi ve kol düğmeleri sarılı bir kutuyu bana hediye verdi. Müstakbel kayınvalidem zor taşınan bir paketi ortaya çekti. Sayıyor:

«— Üç takım elbiselik. İki takım paltoluk. Beş çift ayakkabı. Bir düzine çorap, mendil. On tane gömlek...»

Kapıya doğru gidip gelişlerim hızlanıyor. Nişanlım telâşlı ve heyecanlı soruyor:

«— Nedir bu halin hayatım?»

«— Annem, babam... Telgrafla geleceklerini söylediler ama... Bir kaza geçirmiş olmasınlar? Sana hediye edeceğim o mücevherler annemin hazinesinden çıkacaktı. Aksiliğe bak...»

Yazısız

Nişanlım, her şeyi anladı mı, anlamadı mı? Bilmiyorum ya «kolay» dedi gülerek. Hemen yanımdan ayrıldı, iki tur attı, geldi. «Şimdi duyarsın, her şeyi hallettim» dedi. Baktım, kapıda saçını, başını yolan bir genç:

«— Damadın kuyumcusu buraya gelirken soyuldu...» diye bağırıyor. «Polisler peşindeler. Bir torba mücevher çalınmış. Bir milyon edermiş...»

Salonda mırıldanmalar, acılı bakışlar, teselli verici sözler, paranın peşin ödenip, ödenmediği soruları:

«— Peşin ödendi...» diyorum. «Çek olarak...»

Eh, kaynanamın ve kayınpederin kasılmaları her şeye bedel. Ve atlatıyoruz akşamı...

İki ay sonra anlaşamadığımız için ayrılıyoruz nişanlımla. Bir tuhaflık çöküyor yaşantıma. Anlayışım köreliyor, hassasiyetim yitiyor. Kimbilir; belki kız tarafının «hediyelerimizi geri versin» diye haber göndermelerinin etkisi... Bu karamsarlıkla her şeyden soğuyorum ve istemiyerek evimi, işimi değiştiriyorum.

«— Yaa Hasan...» diyorum kendimi bulduğumda. «Nişanlılık bu ise, bir daha, bir daha gelsin be oğlum. Sen nice yıllarına yazık etmişsin.»

Doğrusu, nişanlılık tecrübem olmasa, bekârlık mahrumiyetinin maddi ve mânevi yönden böyle bir boşalmaya yaradığını hiç bilemiyecektim.

* * *

İlk denememi oniki deneme daha izledi. İş ve mahalle değişikliğini bir kaç il değişikliği kovaladı ve bu iş bana oldukça kâr bıraktı.

«Şansa, kadere, uğura inanmam» demenin cezası mı oldu, nedir; on üçüncü teşebbüsümde nişanı ve nikâhı birlikte yapmak zorunda kaldım.

Artık şaka bitmişti. Hepsinin acısını çıkarır gibi, yeni nişanlım «Sana şunu alacağım» dememi beklemiyor, çarşıda ne görüp beğendiyse, o saat eve getirilmesini emrediyordu. Kendisine kürk, anasına aynısı, babasına yakışanı derken bunun gibi neler neler alındı ve üstüne düğün masrafları da eklenince birikmiş sermayem toz olup gitti.

Ayrı bir evde, mutluluk ilâcı «idare» olan bir hayat sürmeye başladığımızda, üstüne tuz-biber ekmek için bir oğlumuz dünyaya geldi. «İh.

MİLYON ÜSTÜNE MİLYON

25 milyon

T.C. ZİRAAT BANKASI

(Basın: 20157 - A - 60109 — 68)

tiyaç» çeşitleri küçük deftere sığmıyordu. İnce hesaplar günden güne büyüdükçe; ne yapmalı, ne etmeli? savaşına yenilmek üzereydim. Bekârlık... Sultanlık... Nişanlılık... Nasıl aramazsın şimdi? Sen, oniki hamle yapıp, iyi bir tecrübe kazanmışken...

«Vay kader, vay... Demek böyleler de ediyormuşsun» diye kurup kurup da kudurmaya doğru gittiğim o gün, gazetede okuduğum haberle yerimden hopladım. Şöyle yazıyordu gazetede:

«Erken sünnet olan çocukların gelişmeleri ve hastalıklara karşı mukavemetleri artıyor.»

Kimbilir nasıl kalkmışım ayağa. Şaşıran karıma:

«— Oğlumuz kendini kurtaracak hanım.» dedim.

Başladım dâvetiye yazmaya. Maşallah, karımın tarafı zenginlerle dolu. Çoğu da başka illerde. Yaz da yaz...

Oğlumuzun mürüvvetini göreceğimiz güne bir gün kalmıştı ki, sünneti erteledik. Çocuğun bakışını, duruşunu beğenmedim. Hastaydı galiba. Karım üzüldü tabiî. «N'apalım; oğlumuzun sıhhatinden ileri değil ya. Hele hele...»

Postadan kutu kutu, paket paket hediyeler yağıyordu. Banka hesabı açtıranlardan tutun, Reşat altınına kadar gönderenler var. Hepsine «özür» le karışık teşekkür dolu mektupları itina ile yazdık, gönderdik.

İkinci yıl yeni bir hazırlık. Yine yığın yığın hediyeler. Tam sünnetin olacağı gün cahilliğimiz ortaya çıktı ve çaresiz kalarak bu işi yine erteledik. Günahı söyleyen ve çıkaran kimselerin boynuna: «Çocuğun yaşı çift sayılı ise o yıl sünneti yapılamazmış. Aksi halde, ömür boyu uğursuzluk çekilirmiş.»

Şimdi, üçüncü yıldayız. Renk renk dâvetiyelerimizi gönderdik, hediyeleri bekliyoruz. Ama, bu kez ben, kesin karar veremiyorum. Çünkü, çocuğuma iyilik edeyim derken kötülüğüm dokunmuş olmasın? Erken sünnetin faydalı olduğu kadar, zararlı yanları da çıkamaz mı? Bu durumu ciddi olarak karşılaştıran bir çalışma yapıldı mı acaba?

Önce hanıma sorayım diyordum, caydım. Gidip oğluma soracağım:

«— Bu iş oyuncak oynamaya benzemez...» diyeceğim. «Kesin olarak söyle. Sünnet olmak istiyor musun, istemiyor musun?»

Kararım bu. Oğlumun cevabına göre hareket edeceğim. Sünnet olacak kendisi değil mi efendim?

Nurettin TÜRKER

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap
Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer Caddesi
No: 8 - 10, Daire: 3, İstanbul
Telefon: 22 18 11

İLÂN FİYATI : Kapak içi, santimi 35 lira, iç sayfalar 45 liradır.
Fiyatı: 150 kuruş.

DİKKAT!
Mecmuamızın eski sayılarını isteyen okuyucularımızın, beher sayı için 150 Krş. luk posta pulu göndermeleri kâfidir.

Babalık kavgası

Soluk soluğa karakola koşan sekiz yaşlarındaki çocuk:

— Çabuk geliniz, diye yalvardı polislere. Babamı dövüyorlar!

Çocuğu önlerine katan polisler, iki erkeğin gırtlak gırtlağa dövüştükleri yere geldiler:

— Bunlardan hangisi senin baban?

— Henüz ben de bilmiyorum, dedi çocuk. Hem onlar da bu yüzden dövüşüyorlar zaten!

Çocuk aklı

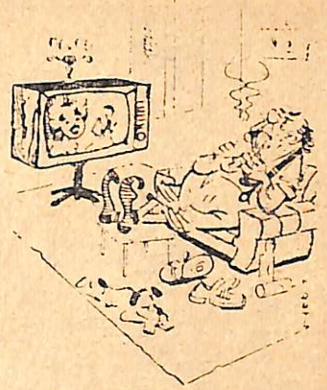
Küçük Janine'nin köpeği hastalanmıştı. Annesi, çocuk üzülmesin diye veterinere haber gönderdi.

Adam geldi, köpeği muayene ettikten sonra gereken ilâçları verdi. Sevinçten ne söyleyeceğini bilemeyen Janine veterinere teşekkür ederken:

— Demek siz köpek doktorusunuz, dedi. Hiç bilmiyordum doğrusu...

— Anlamadım, neyi bilmiyordun?

— Hiç canım, dedi küçük kız. Köpek doktorlarının insan olduğunu...

— Bu kremi kullanırsanız, sizin de cildiniz benimki kadar güzel olur!..

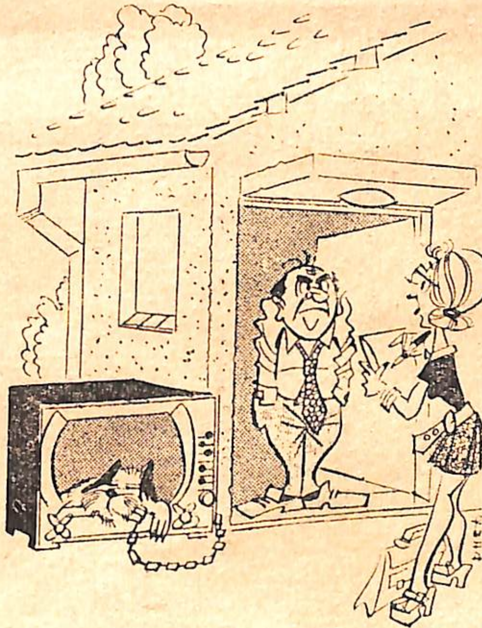
Yanlışlık olmasın

Postaneye giren yaşlı kadın:

— İkibuçuk liralık bir pul veriniz, dedi.

Memurun verdiği pulu zarfa yapıştırıp sordu:

— Borcum ne kadar?

— Televizyon programlarından memnun musunuz?..

Hediye

İşleri iyi gitmeyen iş adamı, arkadaşına:

— Bu yaz için karım bir yat istiyordu, dedi.

Arkadaşı sordu:

— Ne yaptın?

— Yat yerine bir inci kolye hediye ettim.

— Hayâl kırıklığına uğramadı mı?

— Biraz uğradı tabiî. Ama ne yaparsın, gerçek yatlar çok pahalı... Oysa yalancı inciler gömlek fiyatına.

Yüzde yüz

Hastayı muayene eden doktor:

— Zatürree olmuşsunuz, dedi.

Hasta merakla sordu:

— Emin misiniz? Bir arkadaşım hastalanmıştı, doktoru ona da zatürree olduğunu söylemişti. Zatürree tedavisi yapıldı, fakat arkadaşım peritonitten öldü!

— Merak etmeyiniz, dedi doktor. Ben bir hastaya zatürree tedavisi yaparsam, o hasta sadece zatürreeden ölür!

Neden?

İki daktilocu kız, iş bilmeyen ve her sabah işe başlama saatinden çok sonra büroya gelen üçüncü arkadaşlarından bahsediyorlardı:

— Anlamıyorum, dedi biri, iş hayatında hepimizden geri kalan bu kızı, müessese nasıl kabul ediyor?

Arkadaşı güldü:

— Patronun bütün ileri hareketlerini kabul ettiği için...

— Senin bu yaptığın eşek şakası ama!..

Şanssız koşu

Bir kavganın en hararetli yerinde, genç kadın kocasına:

— Seninle evlendiğime öylesine pişmanım ki, dedi. Oysa beni elde edebilmek için peşimden koşan iki kişiydiniz o sıralar.

Dertli dertli içini çeken adam:

— Biliyorum, diye bağırdı. Ah, ne olurdu bu koşuda biraz daha gayret gösterip o beni geçeydi...

Görmemiş ki

Dertleşen iki akıl hastasından biri sordu:

— Gecen nasıl geçti?

— Ne bileyim, diye cevap verdi diğeri. Bütün gece uyumuşum!

Her şey var

Bu, sonu gelmez bir ırkçılık hikâyesidir ve Amerika'da geçmektedir.

Teksas'ta timsahıyla birlikte bara giden kovboy, duvardaki «Müşterinin emrettiği her şey müessesemizde bulunur» yazısını işaret ederek:

— Hey! diye seslendi garsona. Burada zenci de bulunur mu?

Tecrübeli garson:

— Elbette, dedi. Barmenlerimizin çoğu zencidir.

— Güzel. Öyleyse bana bir cin, timsahıma da bir zenci getir!

Yem

Moskova hayvanat bahçesini gezen Fransız gazetecisi, aslanla kuzuyu aynı kafeste görünce şaşkınlıkla rehbere sordu:

— Nasıl oluyor da bu iki hayvan aynı kafeste durabiliyor?

— Bundan kolay ne var, dedi rehber. Her sabah kafese yeni bir kuzu konuyor!

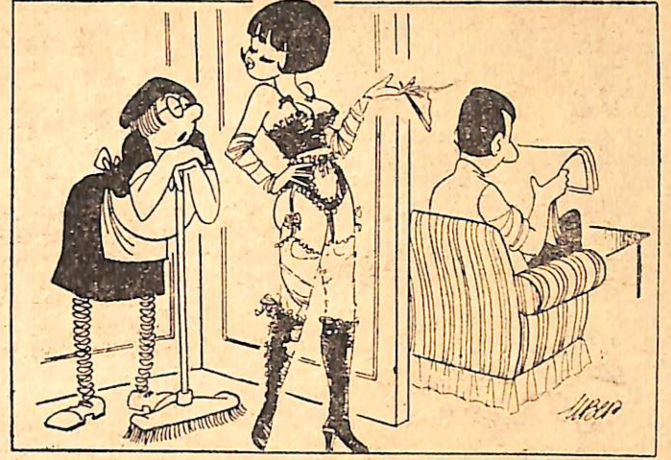

— Derin nefes al sevgilim, derin!

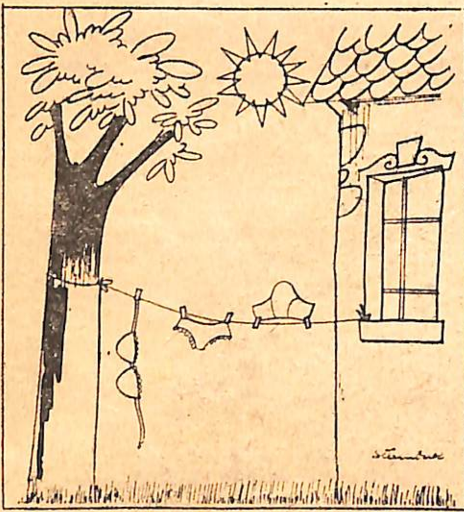
Dünya Karikatürleri

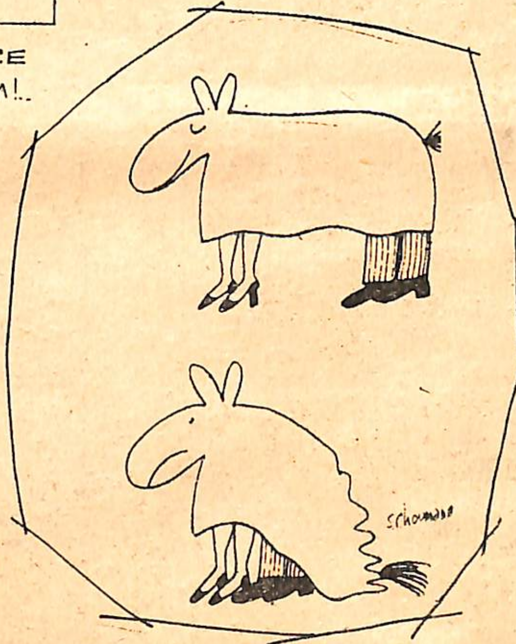
-ALDIRMA! BEN ONUN ÖMRÜNCE BİR KERE GÜLDÜĞÜNÜ GÖRMEDİM!..

-BÖYLE GİYİNMENİN BİR FAYDASI OLACAĞINI SANMAM...DÜN AYNI KILIKTA ÖNÜNDE BEN DOLAŞTIM, KILI KIPIRDAMADI!..

YAZISIZ

YAZISIZ

-NEDEN BÖLÜMÜNÜZDEKİ HASTALARDA İYİLEŞME YOK, ANLAMIYORUM!

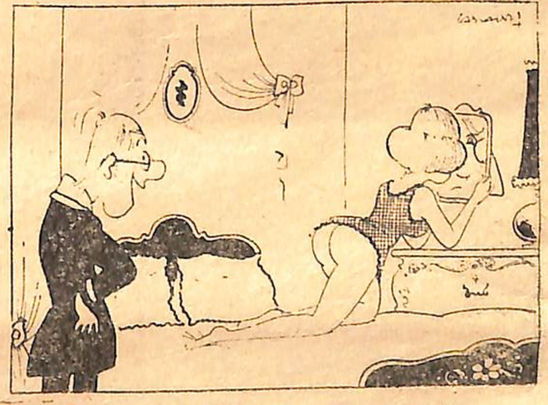
-BOBİYE ALDIRMA SEN... HİS İŞLERİNDEN ANLAMAZ O!..

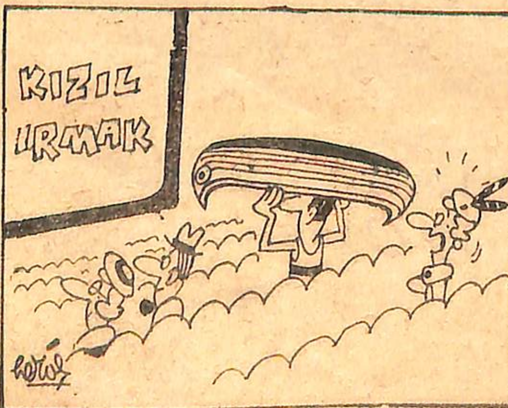
-YAŞLANIYORUM DİYE ÜZÜLME...

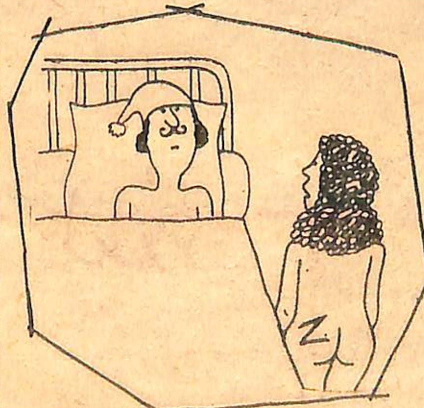
-YİNE ESKİSİ GİBİSİN...

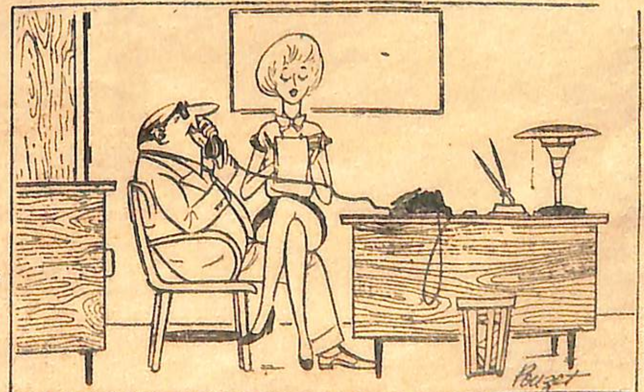
-HELE YÜZÜN... ŞAHANE!..

-ŞAPKAAA!..

-ZORO MU? HAYATIMDA YÜZÜNÜ GÖRMEDİM!..

-FIKRALARINA DEVAM ET DOSTUM... BENİ TAHRİK EDİYOR!..

BİLİYOR MUYDUNUZ?

539 478
Türk çocuğu
açtırdıkları
tasarruf hesabıyla
geleceklerini
İş Bankasına
bağladılar

TÜRKİYE
İŞ BANKASI
PARANIZIN...
İSTİKBALİNİZİN
EMNİYETİDİR

(Yeni Ajans: 1421 — 69)

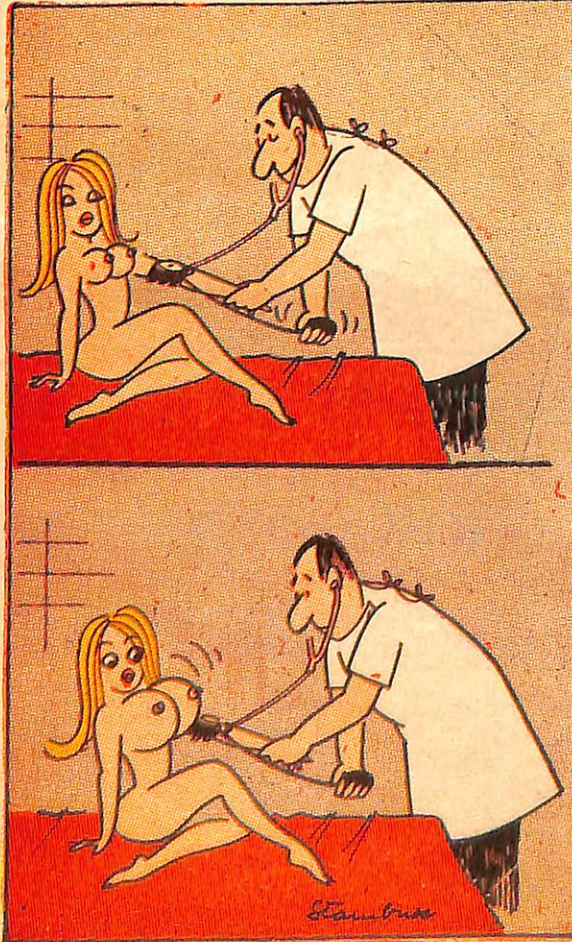

YAZISIZ

Akbaba

– ANILARINI YAZMAYI SAKIN UNUTMA!..

YAZISIZ

– GEÇEN YAZDAN BERİ EPEYCE ŞİŞMANLAMIŞSIN!

– O MU? CİNSEL TERBİYE PROFESÖRÜDÜR... BANA BİR MÜKÂFAT VERDİ!